Book No.........
Sonari College Library

আখৰা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাময়িক পত্ৰিকা, ২০০৮

[সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ IQAC(Internal Quality Assurance Cell)ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত]

Book No.........................
Sonari College Library

আখৰা

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাময়িক পত্ৰিকা, ২০০৮

[সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ IQAC(Internal Quality Assurance Cell)ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত]

সোণাৰি মহাবিদ্যালয়
তেজস্বি নৱধিতমস্তু
SONARI COLLEGE

প্ৰতি,

আখৰা ঃ সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাময়িক পত্ৰিকা, ২০০৮
[সোণাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ IQAC(Internal Quality Assurance Cell)ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত]

সম্পাদনা সমিতি ঃ

চেয়াৰমেন ঃ
ড° ৰাজেন তামুলী

সমন্বয়ক ঃ
অৰ্পণ কুমাৰ বৰুৱা

শিক্ষক সদস্য ঃ
মাণিক গগৈ
ড° ৰাণা কোঁৱৰ
সুনীল দত্ত
সুশীল চুড়ী
পৰানন কোঁৱৰ
ৰঘুনাথ কাগয়ুং

ছাত্ৰ-সদস্য ঃ
ননী মাধৱ ফুকন
অভিজ্ঞান অনুভৱ
সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া
চন্দন লাহন
চন্দ্ৰ বাইলুং

সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা ঃ
ৰঘুনাথ কাগয়ুং

মুদ্ৰণ ঃ
পাহি অফচেট প্ৰেছ
কলেজ ৰ'ড, মৰাণহাট
✆ ০৩৭৫৪-২২৮২৩৫

OFFICE OF THE PRINCIPAL

SONARI COLLEGE

P. O. : Sonari, Dist. : Sivasagar (Assam)
PIN : 785 690
ESTD : 1970
e-mail : principalsnrcoll@yahoo.com
Web site : www.sonaricollege.org
Ph. No. 03772 256515 (O)
Fax No. 03772 256515

Ref. No. .... Date : 15/12/08

Message

It gives me pleasure to know that H.S. 2nd yr students (Arts & Sc) are going to publish a mini size magazine to bring into book the writings of their talents. The effort has marked a new epoch in the annals of Sonari College.

I express my best wishes to them

Dr. Rajen Tamuli
Principal
Sonari College

সূচীপত্ৰ

- সম্পাদনা কক্ষৰ পৰা /৫
- বন্ধুত্ব ❉ ৰাজশ্ৰী গগৈ /৭
- বনাঞ্চল, প্ৰদূষণ, সংৰক্ষণ ❉ শ্যামলীমা গগৈ /৯

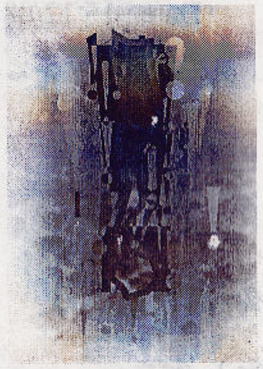

কবিতা ঃ

- নিষ্ঠুৰ স্পন্দনবোৰ... ❉ অভিজ্ঞান অনুভৱ /১২
- শৈশৱৰ সেউজী সুৰ ❉ সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া /১৩
- হৃদয় ❉ বিজিত গগৈ /১৩
- হঠাৎ লগ পাইছিলোঁ অপৰাজিতাক ❉ চন্দন লাহন /১৪
- এটা হেৰুৱা দিনৰ কবিতা ❉ তুম্পা শৰ্মা /১৪
- তোমাৰ জোনাক বাগিছাখনি ❉ চন্দ্ৰ বাইলুং /১৫
- যদিও বহুদূৰ ❉ ননীমাধৱ ফুকন /১৫
- হৃদয় ❉ হৰিনাথ গায়ন /১৬
- সন্ধ্যা যেতিয়া নামে ❉ চন্দন দাস /১৬
- শৰতৰ পথাৰত সেউজীয়া গোন্ধ ❉ চক্ৰধৰ বাইলুং /১৭
- সমাজ ❉ পৰিস্মৃতা গগৈ /১৭
- জটিল জগত ❉ প্ৰিয়ংকা শৰ্মা /১৮
- সপোন ❉ বিজয়া তাঁতী /১৮
- এখন প্ৰতিবেদন ঃ শান্তিৰ সন্ধান ❉ ঋতুৰাজ সিং /১৯
- স্তব্ধ আশা ❉ তুলুমণি বৰগোহাঁই /১৯
- বন্ধু উভতি আহিবা ❉ মনচুৰ আহমেদ /২০
- সোণাৰি কলেজ ❉ ৰাজশ্ৰী গগৈ /২০
- Die for your Country ❉ Mehjbin Akhtar Rohman /২০

গল্প ঃ

- প্ৰত্যাৱৰ্তন ❉ চিমি বৰগোহাঁই /২১
- প্ৰায়শ্চিত্ত ❉ নিৰ্মল কুমাৰ গগৈ /২৩

গ্ৰন্থ আলোচনা

- অনুৰাধা, ডেনিচ, ডালভিহঁতৰ কথাৰে... ❉ স্মৃতিৰেখা চেতিয়া /২৬

- Importance of Mother Tongue as Medium of Instruction ❉ Annesha Koinyaki Konwar /২৮
- Pollution ❉ Neelam Agarwalla /৩০
- Black Holes ❉ Asha Devi /৩২
- Energy Crisis ❉ Airin Buragohain /৩৪
- Beaware Catlovers! ❉ Swapnali Hazarika /৩৬

সম্পাদনা কক্ষৰ পৰা.....

সূৰ্য্যৰ সোণোৱালী ৰৌদ্ৰস্নানেৰে শ্যামল সেউজ ভাৰতৰ সূৰ্য্যোদয়ৰ দেশ অসম। এই অসম ৰাজ্যৰ জন্মলগ্ন আৰু জন্মবৃত্তান্তৰ বিষয়ে জানিবলৈ গৈ ইতিহাসৰ পাত লুটিয়ালেই পাওঁ, অসমৰ সৌন্দৰ্য্য, বিশালতা আৰু সমৃদ্ধতাৰ কাৰণেই বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন বহিৰাগত জনসমদলৰ এই সূৰ্য্য উঠা দেশৰ বুকুলৈ আগমন ঘটিছিল আৰু ফলত বিভিন্ন ভাষা-ভাষী, জাতি-জনজাতিয়ে বুঢ়া লুইতৰ দুয়োপাৰ অধিক জাতিষ্কাৰ কৰি তুলিছিল। সময়ৰ সোঁতত উটি আহি অসমৰ মাটিকে আপোন কৰি কৰি লোৱা এই বহিৰাগত দলবোৰৰ প্ৰত্যেকেই কঢ়িয়াই লৈ আহিছিল নিজস্ব এটি ভাষা সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ ভঁড়াল। সময়ে বাগৰ সলোৱাৰ লগে লগে এই বহিৰাগত দলবোৰে নিজৰ সাংস্কৃতিক ভড়ালৰ থুনুপাক সম্পূৰ্ণৰূপে ৰুদ্ধদ্বাৰ কৰিব নোৱাৰিছিল আৰু কালক্ৰমত দিয়া লোৱা পদ্ধতিৰেই উদ্দীপ্ত হৈছিল অসমীয়া ভাষা সংস্কৃতি। ইয়াতেই সৃষ্টি অসমীয়া ভাষাৰ যুগমীয়া ইতিহাসখনি। এই ইতিহাসখনে চাওঁতে চাওঁতে অসমীয়া ভাষাৰ লগত লগ হৈ গৰকি মাৰি থৈ আহিল এহেজাৰটা বছৰ। আগুৱাই আহিল অসমীয়া জাতি, সমন্বয়ৰ মাধ্যমেৰে সৃষ্টিত বাৰেবৰণীয়তা হানি এক বিৰাট জনসমদলৰ আন্ধাৰৰ পৰা আলোকলৈ যেন দৃষ্টিনন্দন শোভাযাত্ৰা। আৰু আজি আমি অষ্টমাবিংশতম বৰ্ষৰ এই নিৰ্দিষ্ট দিনটোৰ এজন এজন নতুন পুৰুষ আৰু এই শোভাযাত্ৰাৰ মাজেৰে একো একোজন দায়িত্বনিহিত আলোক অন্বেষী সদস্য।

সাহিত্য হৈছে কোনো এটা জাতিৰ নিজস্ব ভাষাবৃক্ষৰ সুগন্ধিময় পুষ্প। ইয়াতে প্ৰতিফলিত হয় কোনো জাতিৰ অতীত, বৰ্তমান আৰু সম্ভাৱনাপূৰ্ণ ভৱিষ্যতৰ ইংগিত। জাতীয় জীৱনৰ দৰ্শন, ক্ৰমবিকাশ, চিন্তা-ভাৱনাৰ ধাৰ, আশা-আকাংক্ষা, আনন্দ-হৰ্ষ-বিষাদ, জীৱন বীক্ষা, মানসিক প্ৰগতিৰ ইতিহাস আদি কোনো জাতিৰ সাহিত্য দৰ্পণতে মূৰ্ত হৈ উঠে। ব্যক্তিগত ধ্যান-ধাৰণাৰ পৰা কওঁ কোনো জাতিৰ কলমত এটা সুস্থ আৰু সংস্কাৰধৰ্মী সাহিত্যতে তেতিয়ালৈকে উপলব্ধ হৈ থাকিব ; যেতিয়ালৈকে ভাষা থাকিব আৰু ভাষা জীয়াই থাকে মানে জাতিৰ অস্তিত্বও থাকিব। ভাষা সাহিত্যৰ পথাৰখন সৃষ্টিৰ এজাক সোণাৰু ফুলীয়া বৃষ্টিৰে চিৰদিন জীপাল কৰি ৰাখি ভাষাবৃক্ষৰ দুবাহুত কৃষ্টিৰ মধু সুবাসিত পুষ্পপাহি চয়ন হ'বলৈ দিবলৈ হ'লে আমি প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ সদস্যই ছাত্ৰ অবস্থাতে ইয়াৰ উপযুক্ত চৰ্চা কৰি ভাষাৰ শুদ্ধতা আৰু সুস্থতা বজাই ৰাখাতো সকলোৰে বাবে খুবেই প্ৰয়োজন। বোধকৰো সমসাময়িক সময়ত মোৰ শিক্ষানুষ্ঠানখনে এনে এটি অভাৱত বিৰাট ভাবে ভুক্তভোগী, যিটো যোৱা ৩৮ টা বছৰৰ এটি ফলাফল আৰু ভবিষ্যতৰ এটি সম্ভাৱনাপূৰ্ণ সাহিত্য দুৰ্যোগ্যৰ কাৰণ হৈ উঠিব পাৰে। সেয়েহে মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়ত এখন সুস্থ সাহিত্য সমাজ খুবেই প্ৰয়োজন আছিল বুলি মই ভাবোঁ। সাহিত্য চৰ্চাৰ দিশত উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ প্ৰায় চতুৰ্শতাধিক ছাত্ৰ সতীৰ্থ এটা উপযুক্ত সময়ত আগবাঢ়ি যাব পৰা নাছিল। সেয়ে তেওঁলোকৰ মানসিক প্ৰগতিৰ গতিত পৰিবৰ্তন অনাৰ আশংকা কৰিব পৰাৰ লগতে জ্ঞানৰ উৎকৰ্ষ সাধনতো বাধা আৰোপ কৰিছিল। ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশতো আঘাত সানিছিল। যিটো সময়ত যুৱচাম কবি সাহিত্যিকক আগুৱাই আনিব লাগে বুলি, অসমীয়া ভাষা সাহিত্যত তেওঁলোকৰ বাবেও এটা সাহিত্যমঞ্চ দিব লাগে বুলি অসম সাহিত্য সভাকে ধৰি অসমৰ

বিশিষ্ট চিন্তাবিদ আৰু ভাষাতত্ত্ববিদসকলৰ অনুভৱ হৈছিল; তেনে সময়ত আমাৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰচেষ্টা সম্পূৰ্ণ প্ৰাসংগিক পদক্ষেপ বুলি মই ভাবোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰ্যায়লৈ এটি প্ৰতিবাদী চিন্তাৰ ঢল বোৱাই আনি এটি সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ লগতে এখন বৈপ্লৱিক সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ যি পদক্ষেপ হাতত লৈছোঁ; আশাকৰোঁ, আপোনালোকৰ প্ৰচেষ্টাত অনাগত দিনবোৰত ই সাৰ্থক ৰূপ পাব। মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য জগতত এটা নতুন যুগৰ সূচনা হ'ল। ৩৮ বছৰীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসক সাক্ষী কৰি আশা কৰোঁ ভবিষ্যতৰ দিনবোৰত এই আলোচনী খনে এটা গৌৰৱ-উজ্বল অধ্যায়ৰ প্ৰযোজনা কৰিব আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে এটা স্বপ্নবিতুল দিগন্তৰ দিশ নিৰ্ধাৰণ কৰিব। হয়তো এদিন ৰাষ্ট্ৰ পৰ্য্যায়ৰ সীমা চেৰাই অন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত ইন্ধন যোগাব। অপৈণত আৰু অ-সংগঠিত চিন্তা কৌশলেৰে তাতে অবৈয়াকৰণিক আৰু ভাষাতত্ত্বজ্ঞানহীন সম্পাদকৰ হাতত আলোচনীখনৰ জন্ম হোৱাটোৱে কলা আৰু কৌশলেৰে কিমানদূৰ সফলতাৰ মুখ দেখিছে সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্যৰ বিষয়। উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ মোৰ সতীৰ্থসকলৰ যি কষ্ট, আগ্ৰহী প্ৰচেষ্টা, বৈপ্লৱিকসমাজ দেখিলোঁ আৰু যেনেদৰে চিন্তা চৰ্চা আৰু বিচাৰ-বুদ্ধিৰে আলোচনীখন ইমান কম সময়তে প্ৰকাশ কৰি উলিয়ালে তাৰবাবে সকলোকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধেয় ড° ৰাজেন তামুলী ছাৰ, অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰদ্ধেয় শ্ৰীযুত ৰঘুনাথ কাগয়ুং ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি কলা আৰু বিজ্ঞান সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সূৰ্য্যৰ সোণালী কিৰণে প্ৰথম প্ৰভাততে চাওঁ বুলি আহিছে তোমাক আই। পাহৰি গ'লানেকি যোৱা ৰাতিৰ 'ম্যুন ডুন চ্যুন খাম'ৰ সপোনবোৰ? পাটকাইৰ কেঁচা কুহেলিকা ফালি লুইতৰ চাপৰিৰ বননি ডৰা গছকি গছকি যেন আহিব ধৰিছে শৌৰ্যবীৰ্য্যৰ দিবাকৰ। লুইতৰ ভটিয়নী বুকুত নাও মেলি দিছেহি শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈকে প্ৰতিজন কৃষক, বনুৱা, হালোৱা, হাজোৱাৰ বুকুত ঢালি থৈ আহোঁগৈ বুলি সাহসৰ সঞ্জীৱনী। ব'লা বান্ধৈ আগুৱাই যাওঁ ভাৰতৰ সূৰ্য্য উঠাৰ দেশৰ বেলিটোক আদৰি আনোগৈ। হয়তো তেওঁ কঁকালৰ জুলুঙাত আমালৈ বুলি আনিছে আকাশ ফালি আহোত ডাৱৰৰ ফাঁকৰ পৰা আনে নেদেখা সপোনবোৰ। মাৰা বান্ধৈ তোমাৰ ঢোলত আদৰণি চাপৰ, মই দিম ম'হৰ শিঙাত সুৰৰ লহৰ। আৰু সৌৱা চোৱা বৰাক নদীৰ পাৰলৈ। আহিব ধৰিছে আগুৱাই এক অন্তহীন; কল্পনাতীত অদৃশ্য শক্তি। ব'লা আমি আগুৱাই যাওঁ একেলগে সু-সমন্বয়ৰ বুকুত বিলীন হৈ হিংসা বিদ্বেষৰ কুটিল নিবন্ধন ভাঙি। প্ৰতিদিনাই লুইতৰ ভটিয়ানি নাৱে কঢ়িয়াই আনিছে এটি দুটিকে কেবাটাও হৃদয়াস্পন্দন আমাৰ মাজলৈ। ব'লা সখী সেই স্পন্দনক কামেৰে দিবলৈ শিকাওঁ চিনাকি, চৰিত্ৰৰে দিবলৈ শিকাওঁ পৰিচয়, সুবিশাল শৰীৰত লবলৈ দিওঁ পঞ্চানুভুতিৰ সচাঁ আমেজ আৰু জীৱনটোক ধৰি ল'বলৈ কওঁ অভিজ্ঞতা বুলি। অমৰ আত্মা লগা এটা দেহৰ সৌন্দৰ্য্যৰ ৰহস্যখচিত হাঁহি হওক মোৰ জন্মভূমিখনি। সত্যৰ পম খেদি গৈ অসীমত হেৰাই যোৱা আৰু দিগন্তৰ বুকুত বহি আমালৈ অপেক্ষা কৰি থকা সপোনবোৰক বাস্তৱেৰে ঐশ্বৰিকতা সনা ৰূপসজ্জা দি লুইতৰ বালিৰ নামত সমাধিস্থ, আৰু বায়ুত এটা চিনাকি মন ব'বলৈ উপদেশ দিয়া, এটা আদৰ্শৰ প্ৰলেপ সনা অমৰত্ব। এইয়ে হ'ব;

মোৰ পবিত্ৰ কাননভূমি,
পুষ্পিত হ'ব প্ৰজ্ঞাৰ পাৰিজাত পুষ্প পাহি;

ননীমাধৱ ফুকন
বিজ্ঞান শাখা,
উঃমাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ।

বন্ধুত্ব

ৰাজশ্ৰী গগৈ
দ্বিতীয় বৰ্ষ

বন্ধুত্বঃ বন্ধু অথবা বন্ধুত্ব হ'ল এনে যুগমীয়া চিৰস্মৃতি দুজন ব্যক্তিৰ মাজৰ মনৰ মিলন ঘটা মৰমৰ মাথোঁ এটি সৰু শব্দ বন্ধুত্ব তাতেই নিহিত হৈ থাকে হৃদয়ৰ সকলোবোৰ মৰম, চেনেহ আন্তৰিক কথা-ভাবৰ ধাৰা, সূক্ষ্ম অনুভূতি মৰম দায়ৱদ্ধতা বিশ্বাস, শ্ৰদ্ধা কৰা, পৰস্পৰে পৰস্পৰ সুখ দুখৰ সমভাগী হোৱা বন্ধুত্বই দিব পাৰে জীৱনৰ প্ৰেৰণা, উৎসাহ আদি। অবশ্য বন্ধুৰ অভাৱ নাই; কিন্তু অভাৱ প্ৰকৃত বন্ধুৰহে। সেয়েহে কথাতে কোৱা হয় বিপদৰ বন্ধুহে প্ৰকৃত বন্ধু। সুখ-দুখ পোৱা-নোপোৱা সফলতা ব্যৰ্থতা আদি নিঃস্বাৰ্থ ভাৱে অকপটে বিনিময় কৰিব পাৰোঁ বন্ধুৰ সৈতে। আমাক সাহস, প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহ প্ৰদান কৰি জীৱনৰ কাঁইটীয়া পথটো নিৰ্বিঘ্নে শুদ্ধ পথৰ সন্ধানৰ দিশলৈ লৈ যায় আমাক। জীৱনৰ সকলোবোৰ জটিলতাৰ সৈতে সাহসেৰে মুখামুখি হ'বলৈ বন্ধুৱে আমাক শিকায় আমাৰ ভুলবোৰ দেখিও নেদেখাৰ ভাও জোৰাজন প্ৰকৃত অৰ্থত কেতিয়াও বন্ধু হ'ব নোৱাৰে। হাজাৰ বিজাৰ বিপদৰ সময়তো বন্ধুৱে আমাক কেতিয়াও অকলশৰীয়া কৰিথৈ নাযায়। সুখৰ দিনৰ বন্ধুজনক যেনেকৈ আমি নিচেই কাষত পাওঁ ঠিক তেনেকৈ দুখৰ দিনতো আমাৰ ছাঁটোৰ দৰেই কাষত থাকে তেওঁ। প্ৰকৃত বন্ধু হ'বলৈ কিছু ত্যাগো স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। বন্ধু এনে এটা শব্দ যিটো দুটা শব্দৰে গঠিত, শুনিলে আমি মনত এটা মিঠা আমোদ পাওঁ। আমাৰ প্ৰত্যেকৰে জীৱনত বন্ধু বিচাৰোঁ নিজৰ সুখ-দুখৰ মনৰ ভাবসমূহ ব্যক্ত কৰিবলৈ। কোনেও অকলশৰীয়া জীৱন আশা নকৰে। কোৱা হয় য়ে বন্ধুত্বই স্থান-কাল-পাত্ৰ বিচাৰ নকৰে। সেয়ে যিকোনো পৰিৱেশতেই দুজন ব্যক্তিৰ মাজত বন্ধুত্ব গঢ় লৈ উঠিব পাৰে। বন্ধুত্ব গঢ়াৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট বয়স নাই। সকলো ব্যক্তিৰ লগত বন্ধুত্ব গঢ়িব পাৰি যেনেঃ- সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নিজৰ পিতৃ-মাতৃৰ লগত, ককাই-ভাই, বাই-ভনী, খুৰা-খুৰী, শিক্ষা গুৰু আদি লগত। বৃদ্ধ বয়সীয়া ব্যক্তিয়ে কম বয়সীয়া ব্যক্তিৰ লগত নিজৰ সমনীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত, সকলো ব্যক্তিয়ে নিজৰ ইচ্ছামতে বন্ধুত্ব গঢ়িব পাৰে। বাছ যাত্ৰা, ৰেল যাত্ৰা, বিয়া-সবাহ আদিত চিনাকী হোৱা দুজন ব্যক্তিৰ মাজতো পিছলৈ বন্ধুত্ব গঢ়লৈ উঠা দেখা যায়। তদুপৰি বন্ধুত্বই লিঙ্গ পাৰ্থক্যও বিবেচনা নকৰে। পুৰুষ-নাৰীৰ মাজত গভীৰ বন্ধুত্ব গঢ়লৈ উঠা দেখা যায়। অবশ্যে আমাৰ ৰক্ষণশীল সমাজে এতিয়াও পুৰুষ নাৰীৰ বন্ধুত্বক সহজভাবে স্বীকাৰ কৰি ল'ব নোখোজে, সকলোৱে ভাবে পুৰুষ-নাৰীৰ মাজত প্ৰেম হ'ব পাৰে, বন্ধুত্ব কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু এক অমূলক আৰু ভ্ৰান্ত ধাৰণা বুলিয়েই আমি বিবেচনা কৰোঁ। কিয়নো বন্ধুত্বৰ পৰা প্ৰেমৰ সৃষ্টি হ'লেও সকলোবোৰ বন্ধুত্বই প্ৰেমলৈ ৰূপান্তৰ নহ'বও পাৰে। বহুতো নাৰী-পুৰুষৰ মাজত এনেকুৱা বন্ধুত্বও আছে যি প্ৰেমৰ অনুৰণন নোহোৱা কৈ বন্ধুত্বত কালিমা নসনাকৈ চিৰদিন বন্ধুত্বৰ পবিত্ৰ ডোলেৰে বান্ধ খাই আছে। তেনেকুৱা বন্ধুত্ব আমাৰ বাবে চিৰদিন আদৰণীয় আৰু আদশৰ্নীয় প্ৰকৃত বন্ধুত্ব ধনী-দুখীয়াৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গঢ়লৈ নুঠে। প্ৰকৃত বন্ধুত্ব গঢ়লৈ উঠে পৰস্পৰৰ মাজত মনৰ মিলনৰ ফলত যিজন মানুহৰ কোনো বন্ধু নাই তেওঁ মানসিক অন্তৰ্দ্বন্দত ভোগে। যদি কোনো ব্যক্তিয়ে এজনে কথা গোপনে ৰাখিবলগীয়া হয় তেনেহ'লে তেওঁ মানসিক চাপৰ বলি হয়, কিন্তু বিশ্বাসী বন্ধু এজন থাকিলেই ইয়াৰ

ফল নিশ্চয় অনুমান কৰিব পাৰি। বন্ধুত্ব গঢ়া যিমানেই সহজ, সেই বন্ধুত্বক জীয়াই ৰখাটো সিমানেই কঠিন। বন্ধুত্ব জীয়াই ৰখাৰ সৰ্ব্বপ্ৰথম চৰ্ত হৈছে বিশ্বাসবোৰ জীয়াই ৰখাটো পৰস্পৰৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব লাগিব অপৰিসীম, বন্ধুৰ বিশ্বাস ভঙ্গ হ'ব পৰা একো কামেই আমি কৰিব নালাগিব। বিশ্বাস ভঙ্গ হ'ব পৰা কিবা কথা বা কামৰ উদ্ভৱ হ'লেই আমি প্ৰত্যক্ষ ভাবে সুধিব লাগিব সকলোবোৰ, তেতিয়াহে সকলোবোৰ কথা স্পষ্ট হ'ব আৰু বিশ্বাসবোৰ ভঙ্গ নোহোৱাকৈ থাকি যাব। কেতিয়াবা দেখা যায় যে দুজনৰ মাজত বন্ধুত্বৰ গভীৰতা দেখি আনে ঈৰ্ষান্বিত হৈ উঠে আৰু সেই বন্ধুত্ব ভাঙিবলৈ উঠি পৰি লাগে। এনেকুৱা পৰিস্থিতিতো আনৰ কথালৈ অকণো গুৰুত্ব নিদি দুয়োৰে মাজত থকা বিশ্বাসৰ পবিত্ৰ এনাজৰীবোৰ আকোঁৱালি ধৰি থাকিব লাগে। বৰ্তমান সময় সকলোৰে বাবে অতি ব্যস্ততা আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ সময়। অতি ব্যস্ততাৰ বাবে সময়ৰ নাটনি হৈ পৰে। কিন্তু আমি জীৱনৰ ব্যস্ততাবোৰৰ পৰা অলপ সময় চুৰ কৰি হ'লেও বন্ধুৰ বাবে সময় উলিয়াব লাগে। দিনটোৰ বা সপ্তাহটোৰ অকণমান সময় বন্ধুৰ সৈতে নিৰলে বহি হৃদয়ৰ কথাবোৰ ঠাই বিনিময় কৰিব লাগে তেতিয়াহে আহিব মনলৈ প্ৰচুৰ কৰ্ম,প্ৰেৰণা, সাহস আৰু শক্তি। বন্ধু আমাৰ বাবে সদায় প্ৰেৰণাৰ চিৰ-প্ৰবাহ এক বোৱতী নদী স্বৰূপ। কালিমা নসনাকৈ চিৰদিন বন্ধুত্বক জীয়াই ৰাখিব লাগে।

***

নাহাঁহিব

০ মোৰ সৰু ল'ৰাটো যে কি হ'বগৈ। নেওঁতা মাতিবলৈ দিলে একৰ পৰা এঘাৰলৈকেহে মাতিব পাৰে। কি হ'বগৈ জানো!

: চিন্তা নকৰিবা। ফুটবল খেলৰ ৰেফাৰী হ'ব পাৰিব। এঘাৰতকৈ বেছি নেজানিলেও চলিব।

০ তেওঁ একেদিনাই তিনিটা পাৰ্টীত এটেণ্ড কৰিছিল। প্ৰথমটো পাৰ্টীত গৈ তেওঁ হাত এখন ভাঙিলে; দ্বিতীয়টোত ভৰি এখন ভাঙিলে।

: তৃতীয়টো পাৰ্টীত কি তেওঁ ইহলীলা সামৰিলে?

: নহয়, তৃতীয়টোত গৈ থাৰ্ডপাৰ্টী ইঞ্চুৰেঞ্চ পেমেন্ট উলিয়ালে।

জোনালী মুছাহাৰী

উ:মা: ২য় বৰ্ষ (কলা)

বনাঞ্চল, প্ৰদূষণ, সংৰক্ষণ

শ্যামলীমা গগৈ

উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

সাম্প্ৰতিক কালত সমগ্ৰ বিশ্বতে জাগৰণ সৃষ্টি কৰা এটি বিষয় হ'ল পৰিবেশ প্ৰদূষণ। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে সমগ্ৰ প্ৰকৃতি ৰাজ্যৰ লগতে মানৱ জাতি যে ধ্বংসৰ গৰাহত তাত নিশ্চয় কাৰো দ্বিমত নাই। আমাৰ আগমন ঘটাৰ বহু পূৰ্বেই কোটি বছৰ আগতে উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণীকূলৰ জন্ম হৈছিল। ঘন অৰণ্যৰে আৱৰা আৰু নানা প্ৰজাতিৰ বন্য জীৱ-জন্তুৰে ভৰা পৃথিৱীৰ বুকুলৈ এদিন মানুহৰ আগমন ঘটিল। অৰণ্যবাসী গুহাবাসী মানুহে নিজৰ মৌলিক প্ৰয়োজন পূৰাবলৈ চৌদিশে পৰ্য্যাপ্ত পৰিমাণে পোৱা নানা তৰহৰ ফলমূল আৰু অনেক প্ৰজাতিৰ জীৱ-জন্তুৰ চিকাৰ কৰি তাৰ মাংস ভক্ষণ কৰি ক্ষুধা নিবাৰণ কৰিছিল। সেইসময়ত জনসংখ্যা কম আছিল বাবে বিনষ্ট সম্পদৰ ঋণাত্মক প্ৰভাৱ পৃথিৱীত পৰা নাছিল। কিন্তু সভ্যতাৰ ক্ৰমবিকাশৰ লগে লগে জনসংখ্যা বৃদ্ধি হ'ল আৰু এই বৰ্দ্ধিত জনসংখ্যাৰ মৌলিক প্ৰয়োজন সমূহ পূৰাবলৈ বনাঞ্চলৰ ওপৰত তীব্ৰ হেঁচা পৰিবলৈ ধৰে। আনফালে বিংশ শতাব্দীৰ আধুনিক মানৱে মৌলিক প্ৰয়োজন সমূহ পূৰোৱাতকৈ বনজ-সম্পদ আহৰণতহে অধিক গুৰুত্ব দিয়াত দিনে দিনে লুপ্তহৈ আহিব ধৰে বনাঞ্চলসমূহ আৰু তাত থকা উদ্ভিদ অথবা বন্যপ্ৰাণী সমূহ। এটা সমীক্ষা মতে পৃথিৱীৰ পৰা প্ৰায় প্ৰতিদিনে ৩১,০০০ হেক্টৰত কৈ অধিক বনাঞ্চল বিলুপ্ত হৈ আছে। আমাৰ দেশ ভাৰতত ইয়াৰ হাৰ প্ৰতি ছেকেণ্ডত ২৩৩ বৰ্গ মি। এই হাৰত বনাঞ্চল বিলুপ্ত হ'ব লাগিলে সন্দেহ নাই যে পৃথিৱীৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য অতি সোনকালে ধ্বংস হ'ব।

সন্দেহ নাই ব্যাপক জনবিস্ফোৰণ, নাগৰীকৰণ, তথা উদ্যোগীকৰণৰ পৰিণতিতে আজি পৃথিৱীৰ বনাঞ্চলসমূহ দ্ৰুত গতিত সংকুচিত হ'ব ধৰিছে। যাৰ ফলত বন্যপ্ৰাণীসমূহ খাদ্য আৰু আবাসভূমিৰ সংকটত ভুগিছে, প্ৰকৃতি দত্ত জৈৱ-জগজখন ক্ৰমশঃ বিলুপ্ত হ'ব ধৰিছে আৰু পৃথিৱীত মানৱ জাতি অকলশৰীয়া হ'ব ধৰিছে। অথচ জৈৱ-জগতক বাদ দি কেৱল মানৱ সমাজ পৃথিৱীত বৰ্তি থকাটো সম্ভৱ নহয়।

সমগ্ৰ বিশ্বতে এই পৰিবেশ প্ৰদূষণ সমস্যা ব্যাপক হৈ পৰিছে যদিও ভাৰতকে ধৰি তৃতীয় বিশ্বৰ দেশসমূহ এই ক্ষেত্ৰত সকলোতকৈ আগবঢ়া। ইয়াৰ মূল কাৰণ যদিও জনসংখ্যা বৃদ্ধি তথাপিও এই ক্ষেত্ৰত তাৎপৰ্যপূৰ্ণ ভাৱে মন কৰিবলগীয়া যে, বিশ্বৰ ধনী দেশবোৰত বৃদ্ধি হোৱাৰ সত্বেও তৃতীয় বিশ্বৰ দেশত হোৱা নিচিনাকৈ প্ৰকৃতিৰ ওপৰত ইমান অত্যাচাৰ ধনীদেশবোৰত কেতিয়াও হোৱা নাই। ইয়াৰ কাৰণ তৃতীয় বিশ্বৰ দেশসমূহত বিশ্বায়নৰ আগ্ৰাসন। বিশ্বায়নৰ কবলত পৰি এই দেশসমূহ কক্‌বকাব লগা হৈছে। এই দেশসমূহ পুজিঁপতি ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ নেতৃত্বত বস্তুতঃ ডাষ্টবিনৰ দৰে ব্যৱহৃত হ'ব ধৰিছে। যাৰ ফলত বনাঞ্চল ধ্বংস হোৱা ঠাইত গঢ়ি উঠিছে বৃহৎ উদ্যোগসমূহ। যিবোৰে পৰিবেশ প্ৰদূষণ ঘটাই আছে এই অনুন্নত দেশসমূহত আৰু মুনাফা ঘটিছে পুজিঁপতি দেশৰ বহুজাতিক কোম্পানীবোৰে। গতিকে এই ব্যৱস্থাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ হ'লে তৃতীয় বিশ্বৰ দেশসমূহে সন্মিলিত ভাৱে স্বাধীন, স্বকীয়, পুঁজি গঢ়াত গুৰুত্ব দিব লাগিব।

এই বিশ্বায়ন, বৰ্ধতি জনসংখ্যাৰ লগতে

প্ৰৱজনেও বনাঞ্চল ধ্বংসৰ ক্ষেত্ৰত অৰিহণা যোগাইছে। তাহানিৰ সেই সেউজী ভাৰতৰ প্ৰতিচ্ছবিখন বৰ্তমান ধুঁৱলি-কুঁৱলী হৈ পৰিছে। যেতিয়ালৈকে এইবোৰ সমস্যা সমাধান কৰা নহয়, তেতিয়ালৈকে বনাঞ্চল ধ্বংস, প্ৰদূষণ আদি চিৰকালৰ বাবে একোটা জলন্ত সমস্যা হৈয়ে থাকিব। সেয়ে এই ক্ষেত্ৰত ল'বলগীয়া আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হ'ল পৰিৱেশ প্ৰদূষণৰ উৎসসমূহ চিনাক্ত কৰাৰ লগতে প্ৰদূষণৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা ক্ষয়-ক্ষতিৰ পৰিমাণ নিৰ্ধাৰণ আৰু মানৱ জাতিৰ ভৱিষ্যতৰ ওপৰত ইয়াৰ সম্ভাব্য প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে আলোকপাত কৰি এই সকলো দিশত সকলো স্তৰৰ লোকৰ মাজত সজাগতা বঢ়াই তোলা।

বনাঞ্চল ধ্বংসৰ আন এক কাৰণ হ'ল চোৰাং ব্যৱসায়ীসকল। যি সকলক পৰোক্ষভাৱে সহায় কৰে বনাঞ্চলৰ সমীপৰত আদিবাসী লোকসকলে। অথচ এই আদিবাসীসকলৰ বনাঞ্চলৰ সৈতে আছে এক নিবিড় সম্পৰ্ক। যিহেতু এই সকললোক অশিক্ষিত, দৰিদ্ৰ নিপীড়িত গতিকে এওঁলোকক সহজে প্ৰলোভিত কৰিব পাৰি। এইসকলেও একমাত্ৰ পেটৰ তাড়নাতে বনাঞ্চলৰ মূল্যবান গছ কটাৰ দৰে ভালেমান অনৈতিক কাৰ্য বিনা প্ৰতিবাদে কৰি গৈছে অতি কম মজুৰিত। আনকি সেই অঞ্চলৰ শিশুসকলো এই কাৰ্যত জড়িত হৈ পৰিছে। প্ৰতি দিনে পুৱাই দা-কুঠাৰ লৈ হাবিলৈ যোৱাতো সেইবোৰ অঞ্চলৰ এটা চিৰপৰিচিত দৃশ্য হৈ পৰিছে। যিটো বয়সত সেই কণমানিহঁতে প্ৰকৃতিৰ সৈতে ওমলিব লাগিছিল, সেইটো বয়সত সিঁহতে নিজ হাতে প্ৰকৃতিক ধ্বংস কৰিব লগা হৈছে। ইয়াতকৈ দুখৰ কথা আৰু একো নাই।

এই আদিবাসী দৰিদ্ৰ, অশিক্ষিত ৰাইজক শিক্ষিত তথা অৰ্থনৈতিকভাৱে টনকিয়াল কৰাৰ লগতে সেই অঞ্চলৰ শিশুৰ শিক্ষাৰ কাৰণে ঠায়ে ঠায়ে স্কুল-কলেজ স্থাপনত গুৰুত্ব দিলে চৰকাৰে ৰাষ্ট্ৰৰ উন্নতিৰ লগতে বনাঞ্চল সমূহো ধ্বংসৰ গৰাহৰ পৰা ৰক্ষা পৰিব। তদুপৰি বনাঞ্চল, প্ৰকৃতি সম্পৰ্কে বিশেষ পাঠ্যক্ৰম প্ৰস্তুত কৰি প্ৰত্যক শ্ৰেণীতে ইয়াক বাধ্যতামূলক পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰি, বনাঞ্চলৰ ওপৰত বিশেষ তথ্যচিত্ৰ নিৰ্মাণ কৰি তাক গাঁৱে-গাঁৱে প্ৰদৰ্শন কৰি, বাতৰিকাকত, ৰেডিঅ', টেলিভিচন আদি জনসংযোদ মাধ্যমৰ যোগেদিও ইয়াৰ সপক্ষে জনমত গঢ়ি তুলিব পাৰি। ইয়াৰ উপৰিও চোৰাং ব্যৱসায়ীসকলক প্ৰতিৰোধ কৰিবৰ বাবে চৰকাৰে এটা বিশেষ আৰক্ষী বিভাগ গঠন কৰি তাত সুদক্ষ, নিষ্ঠাৱান আৰক্ষী বিষয়াক নিযুক্তি দিব লাগে। কৰ্তব্যত গাফিলতি কৰা বিষয়াক কঠোৰ শাস্তি দিয়াৰ ব্যৱস্থাও চৰকাৰে হাতত ল'ব লাগে।

এইবোৰতকৈও আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ হ'ল- ধ্বংস হোৱা বনাঞ্চলসমূহত বিজ্ঞানসন্মত ভাৱে নতুনকৈ অধিকসংখ্যক গছপুলি ৰোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা। এই ক্ষেত্ৰত কেৱল বনাঞ্চলতেই নহয় সমগ্ৰ দেশৰে সকলো ঠাইতে এই আঁচনিখন বলবৎ কৰিব লাগে। বৰ্তমান নিৰ্মীয়মান হাইৱেৰ নিমাৰ্ণ কাৰ্য্যত বহুতো গছ কটা হৈছে। এই গছবোৰৰ ঠাইত নতুনকৈ আগতকৈও দুগুণ পৰিমাণৰ অধিক গছপুলি ৰোৱাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত এই আঁচনি বলবৎ কৰিব লাগিলে বহু ক্ষেত্ৰত বিদ্যুত, টেলিফোনৰ তাঁৰবোৰে আহুকালৰ সৃষ্টি কৰিব। এইক্ষেত্ৰত, দিল্লীৰ লেখীয়া গুৱাহাটী বা আন চহৰবোৰতো যদিহে মাটিৰ,তললৈ তাঁৰবোৰ স্থাপন কৰা হয় তেন্তে এই আহুকালৰ সৃষ্টি নহ'ব।

কিন্তু কেৱল আইন প্ৰণয়নৰ যোগেদিয়ে বনাঞ্চল তথা প্ৰকৃতিক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ বাবে লাগিব জনসাধাৰণৰ সহযোগিতা আৰু সচেতনতা। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে ইয়াৰ সংৰক্ষণৰ বাবে আন্দোলন কৰিবলৈও সাজু থাকিব লাগিব। এই ভাৰতবৰ্ষতে বনাঞ্চল প্ৰকৃতিক ৰক্ষাৰ বাবে

১৯৭৮ চনত চিপকো আন্দোলন,১৯৮৭চনত নৰ্মদা বচাও আন্দোলন আদিৰ নজিৰ আছে। তদুপৰি কেইদিনমানৰ আগতে অসমৰ এখন ভিতৰুৱা গাওঁ চৌতাকীয়ে ২৪ ঘণ্টাত ২ লাখ ৮৪ হাজাৰ গছপুলি ৰোপনেৰে এক ইতিহাস সৃষ্টি কৰিলে।এনেকেতবোৰ উদাহৰণে আমাক বনাঞ্চল তথা প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হ'বলৈ আমাক অনুপ্ৰাণিত কৰে।

উল্লেখনীয় যে জীৱ শ্ৰেষ্ঠ বুলি ব্যাপক আত্মশ্লাঘা অনুভৱ কৰা মানুহৰ চৰম অবিবেচক কামৰ পৰিণতিতে প্ৰকৃতি ধ্বংসৰ গৰাহত পৰিছে। অৱশ্যে বৰ্ধিত জনসংখ্যাই জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰকৃতিৰ ওচৰতে হাত পাতিব লাগিব। আইন প্ৰণয়ন কৰিলেও ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা নুই কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু তৎসত্বেও সকলোৰে অতিমাত্ৰা বেয়া বুলিও এষাৰ কথা আছে। বৰ্তমান আমি মানৱ সমাজে প্ৰকৃতি ধ্বংসৰ ক্ষেত্ৰত সীমা চেৰাই যাবলৈ ধৰিছোঁ।আধুনিকতাৰ অৱহাৱাত আমি যিমানেই সভ্য নহওঁ কিয়, আমি এইটোও পাহৰি যাব নালাগিব যে এই প্ৰকৃতিয়ে আমাক আদিম কালৰে পৰা সুৰক্ষা দি আহিছে। সেয়ে প্ৰকৃতি ধ্বংস নকৰি সুৰক্ষা দিয়াটো আমাৰ কৰ্তব্য তথা আমাৰ দায়িত্ব আৰু ইয়াৰ বাবে আমি সকলোৱে ঐক্যবদ্ধ হ'ব লাগিব নহ'লে মানৱ জাতিৰ ভৱিষ্যত অমাবস্যাৰ আন্ধাৰে আৱৰি ধৰিব।

শিকোঁ আহা

১. পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সৰু চৰাইবিধৰ নাম কি?
: হামিং বাৰ্ড

২. পৃথিৱীৰ দ্ৰুত বেগী চৰাই কোনটো?
: ছুইফট

৩. কোন চৰাইয়ে উৰন্ত অৱস্থাত কণী পাৰে?
: হোমা

৪. মহাকাশ বিজ্ঞান প্ৰতিষ্ঠান নাছাৰ সম্পূৰ্ণ নাম কি?
: নেচনেল এৰ'নেটিক স্পেচ এডমিনিষ্ট্ৰেচন (আমেৰিকা)

দীপিকা তাঁতী
উ.মা.২য় বৰ্ষ (কলা)

৫. আটাইতকৈ ডাঙৰ কাৰাগাৰ ক'ত আছে?
: ৰাচিয়াত (খৰখোৰ্ড কাৰাগাৰ)

৬. অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰথম চুটিগল্পৰ লেখক কোন?
: লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

উপাসনা দেৱী
উ.মা.২য় বৰ্ষ (কলা)

কবিতা

নিষ্ঠুৰ স্পন্দনবোৰ...

অভিজ্ঞান অনুভৱ
দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

এটা ঘড়ী,
বেটাৰী, স্প্ৰিং এডাল সোণালী ৰঙৰ মৰম লগা চেইন
মিনিট, ছেকেণ্ড আৰু ঘণ্টাবোৰক
কোলাত লৈ ফুৰিবলৈ তিনিডাল কাটা,
কেতিয়াবা হঠাতে অবাধ্য হৈ পৰা সময়বোৰক
বাধ্য কৰাবলৈ, এটা সৰু ছবি আৰু
এই সকলোবোৰৰ মাজত হয়তো
এখনি নিষ্ঠুৰ হৃদয়

কঁহুৱা ডবাৰ সিপাৰৰ, নিশাৰ ভাগৰুৱা নৈখনৰ বুকুত
সাঁতুৰি ফুৰিছে বনৰীয়া জোনটিয়ে;
জোনটো নথকাৰ সুযোগতে,
জোনাকী পৰুৱাবোৰে ফিচিঙা-ফিচিং কৰি আছে
তৰাবোৰলৈ চাই
তোমাৰ ঘড়ীৰ কাটা কেইডাল ৰৈ আছেনেকি বাৰু?
চাইছে নেকি ৰ'লাগি জোনটিৰ মুখলৈ,
অথবা, নিস্তব্ধতাৰ মাজতো স্পন্দিত হৈ থকা
নদীৰ তৰাবোৰলৈ
কি কৈছা? ৰোৱা নাই?
কি কোম্পানীৰ ঘড়ী পিন্ধা তুমি?
ফাষ্ট ট্ৰেক্, টাইটান? কিহৰ?
অকণমানো সহানুভূতি নাইনে বাৰু তোমাৰ ঘড়ীটোৰ
তোমাৰ প্ৰতি?

সুখৰ মুহূৰ্তবোৰতো নোৰাৰিনেকি ৰ'ব ক্ষন্তেকলৈও?
যিদৰে পাৰ হৈ নাযায় বেগেৰে
দুখৰ বৰষুণ জাকো..................
ক্লাছৰুমত, কেন্টিনত, টিউশ্যনত
তোমাৰ স'তে পাৰ কৰা প্ৰত্যেকটো মুহূৰ্ত
সন্ধিয়া ফুটপাথত খোজ কাঢ়ি
নিয়ন্ লাইটৰ জোনাকত তিতি-বুৰি তোমাৰ স'তে
ম'বাইলত কথা পতা ,
দোভাগ ৰাতি, সমুখত ফিজিক্সৰ কিতাপ মেলি
উকা কাগজৰ বুকুত আবেগৰ বৰষাৰে জীপাল হোৱা
শব্দবোৰ সজাই সজাই তোমালৈ বুলি চিঠি লিখা,
"মৰমৰ কেনে আছা?....
ইতি তোমাৰ...."
এই মুহূৰ্তবোৰতো ধৰি নাৰাখিলে তোমাৰ নিষ্ঠুৰ ঘড়ীটোৱে,
অথবা মোৰো..................
আমিয়েই সাজি, হাতত ওলমাই লোৱা,
ঘড়ীবোৰত বগাই ফুৰা সময়বোৰৰ হাতত
আমি বৰ নিৰ্লজ্জভাৱে বন্দী,
সেয়েহে, ওৰে নিশা উজাগৰে থাকি
আকোঁ বুলিও মই আঁকি দিব নোৱাৰো আজি,
জোনাকেৰে তোমাৰ ছবি, অথবা বসন্তৰ
সেউজীয়াবোৰেৰে,
সুৰুযৰ সাতোটা ৰঙেৰে..........
এইদৰেই, ইটোৰ পাছত সিটো টিক্-টিক্ শব্দত
আমি হেৰাই গৈছোঁ,
ঘড়ীবোৰৰ নিৰ্জীৱ, নিষ্ঠুৰ স্পন্দনবোৰৰ মাজত,
মই আৰু তুমিও..................
এনেদৰেই .... ক্ৰমশঃ............

শৈশৱৰ সেউজী সুৰ

সৌৰভজ্যোতি চেতিয়া
উঃ মঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

চিৰিলি পাতে পাতে
সোঁৰৱণী বতাহৰ গুণ-গুণ
ঈষৎ হালধীয়া হাঁহিৰে
হাতে বাউলি মতা শৈশৱৰ সেউজী সুৰ
শুন; শুন!

কাণ উনাই শুনচোন
ঋতু সময়ৰ আচোঁৰ লাগি
বহুদিন নুশুনা সুৰবোৰ দুলিছে
স্পৰ্শত আতুৰ; শীৰ্ণ
শৈশৱৰ ৰূপালী নদীৰ পাকনীত।

হয়তো তোমাৰ আৰু মোৰ
হিয়াৰ পৰশ বিচাৰিয়েই বৈছে..................
বৈ আছে বঞ্চিত পানী ভৰা
গভীৰৰ ....পৰা......গভীৰতালৈ......
নিজানত টুকি-টুকি ঘোলাপানীৰ চকুলো;

তুমিতো এতিয়া নাহা
শৈশৱৰ সোণাৰু ফুলীয়া বাটেৰে
মোৰ গছৰ পাত কঁপা উকতি,
চিনাকি ঘাটলৈ..............,

চিনাকি নদীৰ ভাঁজৰ
দুপৰৰ খহনীয়া গৰাৰ চপৰাত
লাগি থকা
জোন হেৰুৱা জোনাক চাবলৈ,
নতুবা নাহা........

কাঁচিয়লি ৰ'দৰ উমত
ল'ৰালিত লেছেৰি হোৱা
আঘোণৰ সোণবৰণীয়া থোক বুটলিবলৈ,
ৰাংঢালী জনী হৈ
মোৰ অনামিকা আঙুলিত ধৰি
মোৰ শপত
এবাৰ হ'লেও আহিবা
আকৌ এবাৰ তিতিম
শৈশৱৰ পানী যুঁৰলিত
দৌৰিম নৱানি-তৰাণি ভাঙি
আঘোণৰ পথাৰৰ মাজে মাজে
তুমি থাকিবা মোৰ
অনামিকা আঙুলিত ধৰি।

হৃদয়

বিজিত গগৈ

নিঃসংগ ৰাতিবোৰে
উচুপি উচুপি কান্দে
দুখৰ আন্ধাৰে বুকুখন ঢাকে

নোপোৱাৰ মাজতেই থাকে দুখৰ উৎস
দুঃস্বপ্নৰ কাঁইটে বিন্ধে চকু
উম সনা সপোনৰ সললি
চকুলোত তিতে শিতানৰ গাৰু
তেজাল ওঁঠৰ স্পৰ্শ বিচাৰি
যাব নোখোজা অবাটে
তোমাৰ হৃদয়ত বেলি ডুবা দেখি
মোৰ হৃদয়ত ফুলে
তেজাল গোলাপ পাহি........।

হঠাৎ লগ পাইছিলোঁ অপৰাজিতাক

চন্দন লাহন
উঃ মঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

জীৱনৰ দীঘল বাটত
হয়তো যৌৱনৰ প্ৰথম খোজ
............তেতিয়া..........,

হঠাৎ লগ পালোঁ এদিন অপৰাজিতাক
যিদিনাৰ পৰা বাজিবলৈ ধৰিছিল
কোনো দিন নবজা পিয়ানো খন,
ধাৰাসাৰে বোৱাই নিছিল যি
ভালপোৱাৰ বাৰিষাৰ বন্যা, মোৰ হৃদয় নদী
উপচাই,

কোনো দিন নকপা মোৰ দেহ কঁপাই তুলিছিল
একদম বাজি বাজি মোৰ বুকুত

এদিন নোহোৱা হৈ গ'ল হঠাৎ
সেই স্পন্দন; আকৌ স্পন্দিত হম বুলি;

বুকুত সপোন সিঁচি গুছি গ'ল যি
আকৌ লগ পোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি;

সেয়ে আজি আয়োজন কৰি ৰখা হৈছে
এটি শুভ্ৰ জোনাকৰ;
জেনাকত এটি ফুলশয্যা নিশা
যি নিশাত ফুলিব মাথো নুফুলা ফুল
যিহেতু কথা আছে অপৰাজিতাক আকৌ লগ
পোৱাৰ;

উপেক্ষিত জীৱনত আজিও অপেক্ষিত
আহিব অপৰাজিতা,
আহিব জোনাক,
আৰু লৈ আনিব তেওঁলোকৰ বাবে
জোনাক নিশাৰ জোনাকী
সপোন.....আহিব নে........?

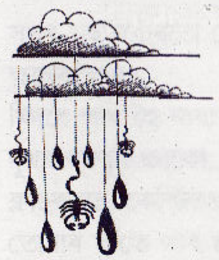

এটা হেৰুৱা দিনৰ কবিতা

তুম্পা শৰ্মা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

এদিন তোমাৰ বুকুতে এৰি আহিলোঁ
যৌবনৰ প্ৰথমটো উশাহ

আজিও মোৰ চকুত শিপায়
তোমাৰ বনৰীয়া লাজ
নিশা আকাশৰ তৰাৰ বুকুত দেখোঁ
তোমাৰ-মোৰ বাসনাৰ দাগ

সেইদিনাৰ সান্নিধ্যৰ স্পৰ্শত
মৌন হৈ পৰিছিল গছবোৰ
আৰু আমাৰ আলিংগনত দৌৰিছিল
নদীৰ ঢৌবোৰ

মৌন হৈও গছবোৰ থাকি গ'ল
ঢৌবোৰ গুচি গ'লেও নদীখন
আঁতৰি নগ'ল

এদিন-দুদিকৈ তোমাৰ বুকুত হেৰাল
আলফুলে জীপ দিয়া প্ৰথমটো উশাহ
দিনবোৰ মাহ হ'ল
মাহবোৰ বছৰ হ'ল
মাথোঁ পুৰণি নহ'ল সেইদিন।

তোমাৰ জোনাক বাগিছাখনি

চন্দ্ৰ বাইলুং
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

তোমাৰ দেখিছোঁ জোনাক বাগিছাখনি
বৰ অপূৰ্ব; মাথো সৌন্দৰ্য্যৰ ৰং
ফুলাইছা নে তুমি বাৰু যুগল মৰমৰ ?
সঁচা নে মিছা দূৰৈৰ পৰা চিনিবকে পৰা নাই
ৰং দেখিছোঁহে কেইবাটাও
ৰামধনু যেন 'বেঘনীসেহাসুৰ' ৰঙৰ
বৰ্ণালী
হ'বগৈ পাৰিম জানো তোমাৰ বাগিছাৰ মালি?

মোৰ বাগিছাত শেষ হৈ বাকী থকা
এপাহেই ফুল মাত্ৰ,
নাম তাৰ আশা
ল'বা নে তুমি বাৰু সঁচ আঁকোৱালি?
নোৱাৰো কৰিব যতন মই,
বৰ দুৰ্ভগীয়া মালি
মৰমৰ যেন বালি
আঙুলিৰ ফাঁকেৰে সৰকি আজি
হাত মোৰ তেনেই খালী;

দিয়াচোন হ'বলৈ মোক তোমাৰ বাগিছাৰ মালি
জীৱনৰ অন্তিমলৈ আৰু কিমান দিননো বাকী;
সুন্দৰ বাগিছা তোমাৰ
আগলৈও তোমাৰেই হ'ব
মাথো ফুলাবৰ মন মোৰ মাধৈ মালতী;
সঁচাকৈ,
তোমাৰ দেখিছোঁ, জোনাক বাগিছাখনি
বৰ অপূৰ্ব; মাথো সৌন্দৰ্য্যৰ ৰং।

যদিও বহুদূৰ

ননীমাধৱ ফুকন
দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

যদিও বহুদূৰ আকাশৰ শেষ সীমনালৈ
তথাপি মেলি দিছিলোঁ
মোৰ দুৰ্দান্ত প্ৰেমিক চৰাইজাক,
আৰু আকাশী অনন্ত পাৰ হোৱাৰ দুৰ্বাৰ
তাড়নাত
মই হেৰুৱাই পেলালোঁ
ক্ৰমশঃ......................
অন্ধ আকাশৰ তলত পৰি ৰোৱা
মই এতিয়া এজন বাকৰুদ্ধ কবি;
সস্তীয়া কলমৰ নিস্তেজ চিয়াঁহীৰে
আজি মই লিখি দিব নোৱাৰোঁ
তোমালৈ
বৰষামুখৰ এখন চিঠি;
হিংস্ৰ মমতাত বাংময় হোৱা
এটি প্ৰেমৰ পদ্য
সাজি ল'ব নোৱাৰোঁ মই
শৰতৰ শাৰদী ৰাতি;
এজাক ক্ৰুদ্ধ বতাহত
বিকলাংগ হোৱা এটি উশাহ
আৰু এমুঠি বেদনাগধুৰ সপোনেৰে
সজাব নোৱাৰোঁ আজি
এটি ভাগৰৰ টোপনি;
এই সকলোবোৰ মোৰ বুকুতেই প্ৰোথিত হ'বলৈ
দিয়া
এদিন নিজেই থমকি ৰ'ব;
মোৰ জীৱন যজ্ঞৰ অশ্বমেধ ঘোঁৰা।

হৃদয়

হৰিনাথ গায়ন
দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

মোৰ শৰীৰটোত লাগি থকা হৃদয়খনৰ দৰে
আন এখনো মৰম লগা হৃদয় পিন্ধি আছোঁ।
সেই হৃদয়খন মোৰ বাবে অতি মৰমৰ
যি ঢাকি ৰাখে মোৰ সমস্ত দুখ-যন্ত্ৰণা
মৰম-চেনেহ আৰু হিয়াত গুজৰি উঠা
ভাৱৰ সুকোমল অনুভূতিবোৰ।
লগতে ঢাকি ৰাখে ব'দ বৰষুণ
আৰু বায়ুমণ্ডলত উৰি ফুৰা ধুলি-বালিবোৰ।
সেইখন হৃদয় মই কেতিয়াবা ধুই নিকা কৰোঁ
আৰু কেতিয়াবা খুলি থওঁ
কেতিয়াবা ক'ৰবাত ফুৰিবলৈ গ'লে পিন্ধি যাওঁ।
যিখন হৃদয়ে মোক এজন আটোম-টোকাৰী
ব্যক্তিৰূপে গৌৰৱেৰে চিনাকি দিয়ে।
সেইবাবে মই সদায় এইখন হৃদয় সযতনে থওঁ।
যদি সেইখন হৃদয় সময়ৰ গতিত পুৰণি হৈ
চিৰাচিৰ হয়, তেতিয়া তাৰ পৰিবৰ্ত্তে ল'ম
এখন চকুৰোৱা অভিনৱ হৃদয়।
সেয়ে মই পিন্ধি আছোঁ মাথোঁ এখন হৃদয়॥

সন্ধ্যা যেতিয়া নামে

চন্দন দাস
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

এটি উদাসী সন্ধ্যাৰ বুকুত
সৰি পৰিছে সপোনৰ আশাভৰা ৰংবোৰ
শেৱালীৰ পাহিবোৰ সৰি পৰাৰ দৰে।
শেৱালী পাহিবোৰ দেখোন মৰহি যায়।
এছাটি অচিন বা লাগি কপি উঠে বুকুখন।
ভয় লাগে যদিহে উৰুৱাই লৈ যায়,
মোৰ কলিজাৰ আধা কেঁচা সপোন।
নিশা গভীৰ হ'বলৈ ধৰিছে
দুচকুত স্বপ্নৰ নদীয়ে পাৰ ভাঙিছে
উটি যাব খোজে আশাৰ বালিঘৰ।
কথা আছিল একেলগে স্বপ্নীল আকাশ
চোৱাৰ।
কথা আছিল একেলগে বৰষুণত তিতাৰ।
কথা আছিল হৃদয়ে হৃদয় উমান লোৱাৰ
কথা নাছিল একেটা জোন বেলেগে বেলেগে
চোৱাৰ।
ভবাটো নাছিলো নিশাবোৰ এদিন উদাস হ'ব।
তথাপি মইও এটি উদাস সন্ধ্যাৰ বুকুত।

শৰতৰ পথাৰত সেউজীয়া গোন্ধ

চক্ৰধৰ বাইলুং
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

শৰতৰ এনিশা খোলা খিৰিকিৰে এচাটি বতাহ,
বতাহৰ সতে খিৰিকিৰে
সোমাই আহিছে শেৱালীৰ সুবাস আৰু
পথাৰৰ সেউজীয়া গোন্ধ।
এইয়ে নিয়ৰৰ টোপালৰ সতে দুবৰিৰ দলিচাত
সৰি পৰে শেৱালীৰ ফুল।
বতাহৰ কোবত নাচি উঠে
পথাৰৰ সেউজীয়া ধাননি আৰু বাৰে বাৰে সৰি
পৰে
ধানৰ পাতত ওলমি থকা নিয়ৰৰ
টোপাল।
এইদৰেই সেই নিশাবোৰ বাঢ়ি আহে,
ঢালি দিয়ে মোৰ বুকুৰ সোণসেৰীয়া চোতালত
শেৱালীৰ মিঠা সুবাস আৰু
পথাৰৰ সেউজীয়া গোন্ধ।
এইদৰেই শৰতক আজি চানি ধৰিছে
সেউজীয়া এচাটি বতাহে,
এটি মিঠা মিঠা গোন্ধে
ক্ৰমশঃ.............

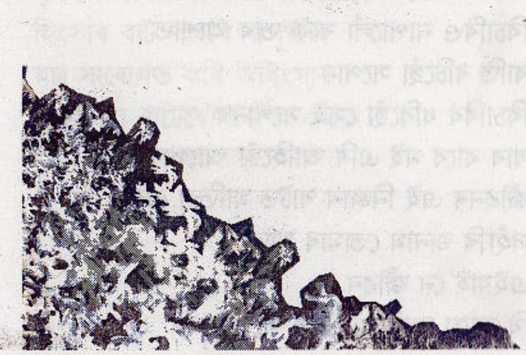

সমাজ

পৰিস্মৃতা গগৈ
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

মই বিচাৰিছোঁ
এখন সুন্দৰ সমাজ
য'ত থাকিব
এদল তেজ মঙহেৰে গঢ়া
সঁচা মানুহ।
যাৰ অন্তৰত থাকিব
মায়া মমতাৰে ভৰা
এখনি কোমল হৃদয়
মই বিচাৰিছোঁ,
এনে এখন সমাজ
য'ত মানুহে মানুহক
ঈৰ্ষা নকৰে।
য'ত থাকিব
ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ
প্ৰেমৰ আভাস।
মই নিবিচাৰোঁ.........
হত্যা, সন্ত্ৰাসেৰে গঢ়া
এখন উশৃংখল সমাজ,
হে মানৱ জাতি
সৎ পথ বিচৰা
শুদ্ধ পথ বিচৰা।

জটিল জগত

প্ৰিয়ংকা শৰ্মা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

এই জগতখন বৰ জটিল জগত।
ইয়ালৈ মানুহ আহিছে আৰু গৈছে।
এই অহা সকল আৰু যোৱা সকলে,
জীৱনটোত কিমান যে সংগ্ৰাম কৰিব লগা হৈছে।
ইয়াত, এচামে এচামৰ ওপৰত,
অত্যাচাৰৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলাইছে।
এচামে, কাৰোবাৰ বাবে নিজৰ জীৱনটোকে দান
দিছে।
কিন্তু, এই সকলোকে জানো মানুহে মনত ৰাখিছে?
কেনেকৈ ৰাখিব?
আৰু প্ৰয়োজন নাই।
সকলোতো মহান পুৰুষ বা মহিলা নহয়।
নতুবা সকলোতো শ্বহীদ নহয়।
হয়, কোনোবাই প্ৰাণ দিছে দেশৰ বাবে।
কিন্তু, সকলোৱেতো দেশৰ বাবে প্ৰাণ নিদিয়ে।
বহুতে প্ৰাণ দিয়ে কোনোবা আপোনজনৰ
অত্যাচাৰৰ বশৱৰ্তী হৈ।
আৰু বহুতে, কোনোবা এদলৰ দাবী মনোৱাৰ,
আহিলা স্বৰূপ হৈ।
এই সকলোৰে নাম মনত ৰখাটো অকনমানো সহজ
নহয়।
কাৰণ, এই কাৰবাৰটোতো এদিন বা দুদিন নহয়।
এই কাৰবাৰতো নিতৌ চলিয়েই আছে।
কেতিয়া শেষ হ'ব এই কাৰবাৰ?
কেতিয়া শেষ হ'ব.....................?
কেতিয়া.....................?
মোৰ অনুমানত কেতিয়াও শেষ নহ'বই নেকি..........।

সপোন

বিজয়া তাঁতী
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

এদিনাখন সাৰ পাই দেখিলোঁ এই পৃথিৱী
চাওঁতে চাওঁতে চিনাকী হলো আপোনজনৰ
লগত
চিনি পালো মানুহৰ প্ৰকৃতিক
যাক ব্যক্ত কৰিব বিচাৰোঁ নিজৰ আগত
বাটত বহুতো উজুটিত ভাঙি পৰা নাই
বৰং খোজ দিছো ঠিয় হৈ সকলোৰে মাজত
ঘাত-প্ৰতিঘাত, বিপদ-আপদৰ মাজেৰে
আগবাঢ়িলো নিজ লক্ষ্য পাবলৈ
অশেষ কষ্টৰে
বিচাৰিও নাপালোঁ যাক তাৰ আশাত
ৰাতি ৰচিছোঁ সপোন
বিচাৰিব ধৰিছোঁ সেই সপোনক
যাৰ বাবে মই এৰি আহিছোঁ আপোনজনক
জীৱনৰ এই নিজান বাটত মাতিবা এবাৰ
সহাঁৰি জনাম তোমাৰ মাতক
এইয়াই নে জীৱন
যি লাগে আজিও মোৰ সপোন।

এখন প্ৰতিবেদন ঃ শান্তিৰ সন্ধান

ঋতুৰাজ সিং
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

"শান্তি দিয়া", "শান্তি দিয়া"
কোলাহল ধ্বনিৰ এজাক শিশু
শান্তি বিচাৰি আগবাঢ়ে ৰাজপথত
হাতে হাতে প্লেকাৰ্ড, বেনাৰ লৈ।
কিন্তু শান্তি ক'ত? চৌদিশে বিৰাজমান
কেৱল বোমাৰ শব্দ, নিৰ্দোষৰ ৰক্তৰ কেঁচাগোন্ধ
যি গোন্ধই আনন্দ দিয়ে এপাল ৰক্তপিপাসুক
কি বিড়ম্বনা! আজি নিজৰ ঘৰতে
বিভীষণৰূপীৰ খন্দমদম!?
দেশৰ আমোলাই সভা পাতে
শান্তিৰ মিছা আৱৰণ মেৰিয়াবলৈ
গণতন্ত্ৰৰ ফোঁপোলা ৰূপ জহাবলৈ
নাই যে উপায় চিনি পাবলৈ
ৰক্ষকেই ভক্ষক
সিঁহত আছে মাথোঁ
উচিত মূল্যৰ বিনিময়ত দেশদ্ৰোহীকো
ৰেহাই দিয়ে নিজৰ পথ নিষ্কণ্টক কৰিবলৈ।
সেয়ে আজি আহিছো ওলাই
এজাক শিশুৰ- শান্তিৰ সন্ধানত
কৰি সংকল্প, "ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ ত্যাগ কৰি
বৃহত্তৰ স্বাৰ্থৰ খাতিৰত সকলোৱে
হিংসাৰ বাট পাহৰি বাপুজীৰ
মন্ত্ৰ সাৰোগত কৰি অহিংসাৰ
হেঙুলীয়া বাটেৰে যাওঁ আগুৱাই।"
"জয় আই অসম।"

স্তব্ধ আশা

তুলুমণি বৰগোহাঁই
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

মোৰ বুকুৰ দুখবোৰ
কোনেনো বুজিছে
জুলি থকা ৰঙা অঙঠাৰ দৰে
কলিজাৰ জুই কোনেনো দেখিছে?
আনৰ দুখত দুখী
আনৰ সুখত সুখী
আছে জানো কোনোবা পৃথিৱীত?
সোণোৱালী যৌৱনৰ
ৰঙীণ সপোনবোৰ
চাইছিলো মই উভটি,
জানোচা,
স্মৃতিবোৰ জুইত ছাই হৈ নাযায়।
ভগ্ন হৃদয়ত কঁপি উঠে মন মোৰ
স্মৃতি মাথো এতিয়া সাঁচতীয়া ধন
তন-মন নিৰ্বিকাৰ
স্তব্ধ হ'ল আশাৰ স্পন্দন।

বন্ধু উভতি আহিবা

মনচুৰ আহমেদ
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

শৰতৰ নিঃসঙ্গ দিনত
বন্ধু উভতি আহিবা কলেজখনলৈ।
আঁহত জোপাৰ ৰাউণ্ডত
ৰৈ থাকিব তোমাৰ বন্ধুসকল,
স্বাগতম জনাব সিহঁতি তোমাক,
মিচিকি হাঁহিৰে তুমি মিলিত হ'বা
সিঁহতৰ আলাপত।
আলাপত মচগুল হৈ থাকোতেই
লাহে লাহে বেলিটো হেৰাই যাব
গড়চুড়াত।
আহঁত জোপাত লাগি থকা
নিয়ৰৰ কথাবোৰ
জিলিকি ৰ'ব দুবৰিত পৰি
চিকমিক বাটেৰে স্মৃতিৰ ৰথখন
পাৰ হৈ যাব ক্লেদাক্ত মেঘৰ
মাজেৰে.....।
হঠাৎ বৰষুণ আহিব, আন্ধাৰ নামিব
আৰু আমাৰ হৃদয়ৰ আলাপ সদায়
সেউজীয়া হৈ পৰিব॥

সোণাৰি কলেজ

ৰাজশ্ৰী গগৈ
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

সোণাৰি কলেজ তোমাক
শতবাৰ কৰো মই নমস্কাৰ
১৯৭০ চনত স্থাপিত হৈ
বিলাইছা মুকুতাৰ জ্ঞান সঞ্জীৱনী
তোমাৰ বুকুত আমি জ্ঞান শিকি
আগ বাঢ়ি যাওঁ পোহৰ বিচাৰি
তুমিয়ে দিলা আমাক জ্ঞানৰ ভঁৰাল
তোমাৰ পৰাই হওঁ আমি লাভৱান
তোমাক জনাওঁ শতবাৰ নমস্কাৰ।

Die for your Country

Mehjbin Akhtar Rohman
H.S. 2nd year(Arts)

If you want to keep, keep your promise,
If you want to cultivate, cultivate good manners;
If you want to read, read good books,
If you want to dress, dress wounds of others;
If you want to kill, kill your pride,
If you want to write, write your mistakes;
If you want to sow, sow seeds of love,
If you want to die, die for your country!!

প্ৰত্যাৱৰ্তন

চিমি বৰগোহাঁই
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

শ্যামলিমাই গভীৰ প্ৰত্যাশাৰে আকাশৰ ফালে চাই পঠিয়ালে। এইখনেই আকাশ— নিজৰ বিশালতাৰে সকলোকে আৱৰি ৰখা এক নিৰাপত্তা! তাইৰ সকলোতকৈ আপোন বন্ধু এই আকাশখন। দুখৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা সাগৰত ডুবি থাকিলেও তাই এই ৰহস্যময়তাৰে ভৰা আকাশখনৰ মাজতে বিচাৰি পায় জীয়াই থকাৰ নতুন উৎসাহ, প্ৰেৰণা। সঁচাকৈয়ে, আকাশখন বৰ বিশাল, পাৰাপাৰ হীন। নীৰৱতাৰ মাজতো আকাশ যে কিমান সৰব! শব্দহীনতাৰ মাজেৰে কিমান যে ভাবনাৰ উন্মেষ ঘটায় এই আকাশে! ভাবি আচৰিত লাগে তাইৰ। আকাশলৈ চাই কতই যে জীৱনৰ ৰঙীন কল্পনাৰ ছাঁয়াছবি আঁকে। আঁকিছিল, এসময়ত তাইও আকাশৰ মাজতে ভৱিষ্যতৰ অলেখ সপোনত বিভোৰ হৈছিল। ওপৰলৈ, বহু ওপৰলৈ উঠাৰ সপোন দেখিছিল তাই। আকাশলৈ চাই চাই ডাৱৰৰ আঁৰে আঁৰে শুকুলা ৰথত উঠি কোনোবা ৰাজকোঁৱৰ এজনে তাইৰ প্ৰতীক্ষাত ব্যকুল হৈ থকাৰ কথা তাই প্ৰত্যক্ষ কৰিছিল। তাই যেন এজনী পৰী হৈ জোনৰ স'তে লুকা-ভাকু খেলিছিল শুভ্ৰতা আৰু পবিত্ৰতাৰে ভৰা ডাৱৰৰ আঁৰত...। সেইবোৰ এতিয়া স্মৃতিৰ ৰোহ ঘৰত সোমাল। আকাশখন আজি ডাৱৰে আৱৰি ধৰিছে। ক'লা ক'লা চপৰা-চপৰ মেঘবোৰ ইফালে-সিফালে অহা-যোৱা কৰি ফুৰিছে। কিছু সময়ৰ পিছতে হয়তো বৰষুণ আহিব। তাইৰ ভাল নালাগে, আকাশ ক'লা ডাৱৰে ঢাকি ধৰিলে তাইৰ অন্তৰতো বোজা ব'ব নোৱাৰাকৈ এবুকু বিষাদে আৱৰি ধৰেহি- মনটো অশান্ত হৈ পৰে।

শ্যামলিমা - এজনী অমায়িক ছোৱালী। কলেজীয়া ছাত্ৰী হিচাপে মানসিকভাৱে যথেষ্ট পৰিপক্ক তাই। আবেগক ধৰি ৰখাটো তাইৰ বাবে বৰ কষ্টকৰ। আবেগৰ বশৱৰ্তী হৈ তাই কেতিয়া যে খেয়ালী কামবোৰ কৰি পেলায়, তাই ক'ব নোৱাৰে। গান গাই কবিতা লিখি ভাল পোৱা ছোৱালী তাই। পাঠ্যপুথিৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান, গণিতৰ পৰিৱৰ্তে অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ উপন্যাস পঢ়ি তাই বেছি ভাল পায়। এইবোৰ খেয়ালী, অবিবেচক কামৰ বাবেই তো আজি তাইৰ এনে অসহায় অৱস্থা হৈছে। বুকুত তৰপে তৰপে জমা হৈ থকা আবেগৰ মূল্য দিবলৈ গৈ, স্বপ্ন-সত্য-বাস্তৱৰ সৈতে মোকাবিলা কৰিবলৈ গৈ সঁচায়ে, তাই বৰ বেয়াকৈ হাৰি গৈছে।

কলেজত প্ৰথম ভৰি দিয়াৰ দিনা এক অচিনাকী উত্তেজনাত তাই কঁপি উঠিছিল। তাইৰ সৰু পৃথিৱীখনৰ পৰা ওলাই আহি শিক্ষাৰ এই বিশাল ক্ষেত্ৰখনত তাই সহজে মিলিব পৰা নাছিল। নিয়তিয়ে হয়তো তাইৰ বিৰুদ্ধে মনে মনে ষড়যন্ত্ৰ কৰি পেলাইছিল। অন্তৰ্মুখী শ্যামলিমাই যে কোনো সমনীয়াৰ সৈতে সহজ হ'ব পৰা নাছিল। বাৰে বাৰে তাই এৰি যোৱা হাইস্কুলখনলৈ মনত পৰিছিল। তাত কলেজৰ দৰে ক্লাছ ৰুমটোত ঠাহ খাই পৰাকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নাছিল। তাইৰ লগততো আৰু কোনো ছোৱালীয়েই নাছিল। তথাপি যে ছাৰ বাইদেউসকলৰ মৰমৰ মাজত তাই অকলে বুলি ভবাৰ তাই অবকাশেই পোৱা নাছিল। কিন্তু ইয়াত যে ইমানবোৰৰ মাজত থাকিও তাই অকলশৰীয়া। বৰ অসহ্য লাগে তাইৰ। একে লগে বহি থকা

ছোৱালীজনীৰ চিন্তাৰ ৱেভ্‌লেংথ তাইৰ সৈতে নিমিলে। মনে মনে বহি থকাৰ বাদে তাইৰ উপায় নাই। এই মাত্ৰ প্ৰফেচৰজনে দি যোৱা ভাষণটো কি বিষয়ৰ আছিল ভাবি উলিয়াওঁতে তাইৰ এঘন্টা লাগিল। সঁচাকৈয়ে তাই বৰ অসহায় হৈ পৰিছে।

লাহে লাহে সকলো সহজ হৈ আহিছিল। শ্যামলিমাৰ বাবে কলেজখন আপোন হৈ পৰিছিল। কলেজ চৌহদত ৰক্তিম আভাৰে আলোকিত কৰি ফুলি থকা কৃষ্ণচূড়া কেইজোপা, আমলখিৰে দোঁ খাই থকা আমলখি কেইজোপাৰ প্ৰত্যেকটো স্পন্দন যেন তাই অনুভৱ কৰিব পাৰিছিল। দেশী-বিদেশী সাহিত্যৰ জ্ঞানেৰে ভৰা কলেজ লাইব্ৰেৰীটোৰ প্ৰেমে তাইক মতলীয়া কৰিছিল। তাই যেন ক্ৰমে হেৰাই গৈছিল। তাই থকা হোষ্টেলটোৰ বৈচিত্ৰ্যময় আবাসীসকলৰ সৰলতাৰ মাজত। অসমীয়া সাহিত্য পঢ়োৱা অধ্যাপিকাগৰাকীৰ উদ্বুদ্ধিত সন্মোহনী ভাষাই তাইৰ অন্তৰত কি যে এক নতুন অনুভূতিৰ সঞ্চাৰ কৰিছিল! কলেজৰ প্ৰত্যকটো ফাংচনতেই তাই অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। তাই যেন এক নতুনত্বৰ দিশে গতি কৰিছে।সুন্দৰৰ সোণোৱালী পথাৰে .....।

দিনবোৰ পাৰহৈ গৈছিল। এটি দুটিকৈ মাহ বাগৰি বছৰটো শেষ হ'বলৈ ধৰিছিল। সিহঁতৰ পৰীক্ষাবোৰ শেষ হৈ গৈছিল। আৰু শেষত এদিন সিহঁতৰ ৰিজাল্ট ওলাল। তাইৰ যেন স্বপ্ন ভঙ্গ হ'ল। ইমান দিনে তাই বাৰু এটা সপোনৰ মাজত শুই পৰিছিল নেকি? তাই যেন সকলোৰে বাবে এটা অনাকাংক্ষিত বোজা হৈ পৰিল। তইৰ মেট্ৰিকৰ ৰিজাল্টে ঘৰখনলৈ আনন্দৰ সোঁত বোৱাই আনিছিল। কিন্তু এইবাৰ আশা কৰামতে ফলাফল নোপোৱাত ঘৰখন যেন এটি বিষাদৰ সুৰ বিয়পি পৰিল। মাক-দেউতাক, আত্মীয়-স্বজনৰ পৰা তাই কিমান যে গালি শুনিব লগা হ'ল পৰৱৰ্তী শ্ৰেণীলৈ উৰ্ত্তীণ হ'ল যদিও তাই যেন বিধ্বস্ত হৈ পৰিল: এতিয়াহে তাইৰ চেত্না ঘূৰি আহিল। তাইতো কলেজলৈ ভালদৰে পঢ়ি ভাল ৰিজাল্ট এটা কৰিবলৈহে আহিছিল! অন্তৰৰ আহ্বান শুনি এনেদৰে ভাৱনাৰ সাগৰত উটি-ভাঁহি ফুৰিবলৈ, পঢ়া হানি কৰি ভাল লগা কামবোৰ কৰি মানুহ হোৱাৰ শিক্ষা ল'বলৈ অহা নাছিল। নাই, এইবোৰ এৰিব লাগিব, বাস্তৱৰ সৈতে মুখামুখি হোৱাৰ সাহস গোটাব লাগিব তাই। নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব লাগিব। তথাপি, তথাপি কিয় জানো বৰ কষ্ট হৈছে তাইৰ। নিজক আধুনিকতাৰ প্ৰলেপেৰে আৱৰি ৰাখিবলৈ গৈ এটা অপ্ৰকাশিত বেদনাই তাইক বোবা কৰি পেলাইছে চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবৰ মন গৈছে তাইৰ। কিয়, কিয় বাৰু তাইক কোনেও নুবুজে? হৃদয়ৰ অনুভূতিবোৰক কিয় কোনেও গুৰুত্ব দিব নোখোজে বাৰু? নে তাইৰে ভুল হৈছে? তাই ভৱাৰ দৰে কথাবোৰ নহয় নেকি বাৰু? তাই নুবুজা হৈ যায়।এতিয়া তাই মনটো বহুতো সংযত কৰিব পাৰিছে। তাই যেন বুজি উঠিছে তাইৰ কতৰ্ব্যৰ কথা। মাক দেউতাকৰ প্ৰতি থকা দায়িত্বৰ কথা। সেয়ে তাই ঠিক কৰিছে, তাই প্ৰেক্‌টিকেল হ'ব। ভালকৈ পঢ়া-শুনা কৰিব। আকাশৰ শেষ সীমা স্পৰ্শ কৰাৰ সেই সপোনবোৰ বাস্তবায়িত কৰিব। জুইৰ ভস্মৰ পৰা পুনৰ জনম পোৱা ফিনিক্স পক্ষী হ'ব তাই। জীৱন সংগ্ৰামত যুঁজি যুঁজি ভাগৰুৱা হ'লে অকলশৰীয়া মুহূৰ্তত এদিন মানুহে নিশ্চয় হৃদয়ৰ আহ্বান শুনিব। পৃথিৱীখন তেতিয়া সৃষ্টিৰ সেউজ স্বপ্নৰ ৰঙেৰে ৰঞ্জিত হ'ব। সেই দিনটোলৈ তাই অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই ৰৈছে। সঁচাকৈ আজি তাইৰ মনটো বহু মুকলি লাগিছে। আকাশলৈ চাই তাই যেন আহৰণ কৰিব বিচাৰিছে কিছু বিশ্বাস, কিছু প্ৰেৰণা। তাইৰ দেহ মনক ধুই নিকা কৰি যাবলৈ বৰষুণ এজাকৰ বৰ প্ৰয়োজন হৈছে.....................।

প্ৰায়শ্চিত্ত

নিৰ্মল কুমাৰ গগৈ
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

সময় তেতিয়া নিশা এঘাৰ বজাৰ সংকেত ধ্বনি পৰিছে। প্ৰকৃতিৰ সকলোৱে খন্তেক জিৰাইছে, কাৰণ এটা নিমাওমাও পৰিৱেশ । গাঁওখনৰ মানুহৰ প্ৰায় ন কি দহ মান বজাতেই টোপনি ৰাজ্যত প্ৰবেশ । কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজেৰে দিনটো কৰ্মৰ মাজতে লিপ্ত থকা মানুহবোৰ বাৰু কিয় ফূট গধূলিতে নিতাল নামাৰিব । কিন্ত এই পৰিৱেশৰ মাজত শুব পৰা নাই পাহী। তাই যেন পৃথিৱীখনত অকলেহে বাস কৰিছে ? কিয় জানো ? কিবা এটা অনুভূতিয়ে য়েন তাইৰ বুকুখন বিন্ধি আছে। তাই বুজিব পৰা নাই কিহৰ অনুভূতি —— ! এনেকৈয়ে অনুভূতি জাগেনে? এনেকৈয়ে দেহ মনক কষ্ট দিয়েনে - ? সিহঁতে জানো অশান্তিৰ মাজত শান্তি বিৰাজ কৰিব নোৱাৰে । সঁচাকৈ আজি এনে এটা অনুভূতিয়ে তাইৰ মনত বৰকৈ দোলা দি আছে। যিটোৱে তাই জীৱনত আঁকি থৈ গৈছে এডাল মুচিব নোৱাৰা ৰেখা.................।

জোনাকী গাঁৱৰ এটি মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত ডাঙৰ দীঘল হোৱা এই পাহীজনী। দেউতাক ৰত্ন বৰা, গাঁৱৰ এখন চৰকাৰী হাইস্কুলত শিক্ষকতা কৰিছিল আৰু এবছৰ মান আগতেই অবসৰ গ্ৰহণ কৰিলে। পত্নী মলয়া অৰ্থাৎ পাহীৰ মাক, পাহীৰ চাৰি কি পাঁচ বছৰমান হওঁতেই এটা অচিন ৰোগত ভুগি চিৰনিদ্ৰাৰ কোলাত শুই পৰিছিল। পত্নী বিয়োগত ৰত্ন মাষ্টৰ একেবাৰে অসহায় হৈ পৰিছিল। এক মাত্ৰ কন্যা সন্তান পাহীৰ মুখলৈ চাই জীয়াই আছিল। তেওঁ ইচ্ছা কৰা হ'লে দ্বিতীয়বাৰো বিয়া কৰাব পাৰিলেহেঁতেন, কিন্তু নকৰালে। হয়তো সামাজিক মৰ্য্যাদা আৰু এজন শিক্ষকৰ সন্মান ৰক্ষাৰ বাবেই।

বৰা বৰ দয়ালু মানুহ, ক্লেশ বুজি পায় আৰু বিশেষকৈ তেওঁ সমাজ প্ৰেমিকো। সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত কাম কৰি তেওঁ ভাল পায়। সকাম নিকামৰ পৰা আদি কৰি, মেলে-মিটিঙে বৰা উপস্থিত থাকে।

আগৰ দৰে আজি কালি সকামে-নিকামে, মেলে-মিটিঙে যাব নোৱাৰা হৈছে। গ'লেও ঘৰখন উদংহৈ থাকে আৰু পাহীকো এৰি যাব নোৱাৰে। ঘৰত কাম বন কৰিবৰ বাবে লেবাৰ ল'ৰা বুধেনক ৰাখিছে।

লাহে লাহে পাহী ডাঙৰ হৈছে। গাঁৱৰ এল.পি. আৰু এম.ই পাছ কৰি তাই হাইস্কুলীয়া জীৱনত ভৰি দিছে। দেউতাকে তাইক এখন নগৰৰ উচ্চমানৰ স্কুলত ভৰ্তি কৰাই দিছে। তাই পঢ়া-শুনাত ভাল। মাকৰ অভাৱ তাইক অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিয়ে। দেউতাকে নিতৌ ৰং-ৰহইচ, চিনেমা চোৱা, গান শুনা, দেশ বিদেশৰ সাধু কোৱা আদিৰ মাজতে তাইক ব্যস্ত কৰি ৰাখে। কিন্তু কেতিয়াবা পাহীৰ মাকলৈ মনত পৰে। সৰুতে মাকে তাইক বুকুত সাবটি লৈ মৰা ফটোৰ এলবাম চালে তাইৰ চকুযুৰি সেমেকি উঠে। যিয়ে পৃথিৱীখনৰ সৈতে পৰিচয় ঘটালে, যাৰ বুকুৰ উমে দি গ'ল সৃজনৰ অনবদ্যতা, তাক কোনেও পাহৰিব নোৱাৰে।

এনেকৈয়ে দিন, দিনৰ পাছত মাহ আৰু মাহৰ শেষত বছৰবিলাক পাৰ হ'ব ধৰিছে। এদিন পাহীয়ে হাইস্কুলৰ শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত লেটাৰ মাৰ্ক পাই "জোনাকী" গাঁৱলৈ জোনাক কঢ়িয়াই আনিলে। আৰু দেউতাকে সেইখন চহৰৰে উচ্চ শিক্ষাৰ অগ্ৰণী মহাবিদ্যালয় এখনত ভৰ্ত্তি কৰি দিলে। ঘৰৰ পৰা অহা যোৱা কৰাত কষ্ট হয় দেখি তাইক হোষ্টেলত এড্‌মিছন কৰাই দিলে।

হোষ্টেল আৰু কলেজীয়া জীৱনত ভৰি

দিয়াৰ পৰা তাইৰ হৃদয়ত জাগি উঠিছিল এক মিঠা শিহৰণ। শৈশৱ, কৈশোৰ পাৰ কৰি তাই যৌৱনত ভৰি দিছে। বুকুত ফুলি উঠিছে এপাহ ৰজনীগন্ধা। যাৰ সুবাসে চৌদিশে বিলাই দিছে সুগন্ধিৰ এক অবিনশ্বৰতা। কলেজৰ প্ৰথম খোজতেই তাই চিনাকী হৈছিল বিভিন্ন বন্ধু-বান্ধৱৰ সৈতে। তাৰ ভিতৰত এজন বন্ধু আছিল মনদ্বীপ।

মনদ্বীপ কাকতি, চহৰৰ এটা উচ্চ শ্ৰেণীৰ পৰিয়ালৰ ল'ৰা। শান্ত, শিষ্ট দেখিবলৈও সুন্দৰ চেহেৰাৰ এই মনদ্বীপে পাহীক এদিন প্ৰেম নিবেদন কৰিছিল। তাইৰ হাতত তুলি দিছিল এখন চিঠি আৰু কিছুমান বিশেষ উপহাৰ।

জীৱনত প্ৰথম প্ৰেম নিবেদন কৰোঁতে তাই 'না' কৰা নাছিল। সুন্দৰ সংজ্ঞাৰে তাই চিঠিৰ উত্তৰ দিছিল।

বাঃ কি সুন্দৰ প্ৰেমৰ সংজ্ঞা, এইটোহে আচল প্ৰেম বুলি কয়। মনদ্বীপ একেবাৰে উৎফুল্লিত হৈ উঠিছিল আৰু বিনিময় হ'ল ফুলৰ থোপা, কিতাপ আলোচনী আদি।

এইদৰে সিহঁতৰ প্ৰেম বহুদূৰ আগবাঢ়ি গ'ল। আড্ডা আৰম্ভ হ'ল কলেজৰ কেণ্টিন, নাইবা কৃষ্ণচূড়া, দেৱদাৰু, শিলিখা আদিৰ তলত। এদিন পাহীৰ গুলপীয়া গালখনিত আঁকি দিছিল এটা মিঠা চুম্বন। পাহীৰ এক মৃদু কঁপনিত বুকুখন শিয়ৰি উঠিছিল। সিহঁতৰ প্ৰেম ইমানেই আগবাঢ়ি গ'ল যে নিতৌ ইজনে সিজনক নেদেখিলে থাকিব নোৱাৰা হ'ল। আনকি পাহী ঘৰলৈ গ'লেও এদিন-দুদিন থাকিয়েই হোষ্টেল পায়হি।

এইবাৰ পূজাৰ বন্ধ প্ৰায় এমাহ মান দিছে। কাইলৈ পাহী যোৱাৰ আগতে মনদ্বীপে তাইক এবাৰ লগ কৰি গৈছিল। সঁচাকে কলেজীয়া জীৱনৰ আৰম্ভণিতে পাহী আৰু মনদ্বীপে ৰোপণ কৰা প্ৰেমৰ বীজটো এতিয়া চাগে জীপাল হৈ উঠিছে।

ঃ তুমি পাহৰি নাযাবা পাহী। পূজাৰ এই দীঘলীয়া বন্ধত মোৰ আকলুৱা মৰমবোৰ হৃদয়ত সাঁচি ৰাখিবা। তোমাক মই বহুত ভাল পাওঁ। তোমাৰ সৈতে সপোনৰ ঘৰখন সাজিবলৈ মই.........................।

ঃ জানা মনদ্বীপ, প্ৰেমৰ বাবেইতো সৃষ্টি হৈছিল তাজমহল, আৰু প্ৰেমৰ বাবেই ধ্বংস হৈছিল এই নগৰী। তোমাৰ সঁচা মৰমবোৰ পালে এই বিশাল আকাশ খনিত সপোনৰ তাজমহল সৃষ্টি কৰিবলৈ মোৰো মন যায়।

যথা সময়ত পাহী গাৱঁৰ ঘৰলৈ গ'ল। এটা আচহুৱা পৰিৱেশ যেন লাগিল পাহীৰ। আনকালে সদায় হোষ্টেলত বন্ধু -বান্ধৱীৰ সতে আনন্দত থাকে, ফুৰ্তি কৰে, অন্তাক্ষৰী খেলে ইত্যাদি। কিন্তু ঘৰত তাই মন বহুৱাব পৰা নাই।

সেইদ্দিনা আছিল দেওবাৰ। ৰত্ন মাষ্টৰক গাৱঁৰ এখন মিটিঙলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাইছিল। ৰাতিপুৱা দহ বজাত মিটিঙলৈ বুলি ওলাল। বুধেনক গৰু ছাগলী কেইটা বান্ধিবলৈ বুলি ক'লে। পাহীয়ে সেই সময়ত পূজাৰ নতুন মেগাজীনবিলাক পঢ়ি আছিল। দেউতাক স্কুটাৰখন লৈ মিটিঙলৈ বুলি ওলাই গ'ল।

ভৰ দুপৰীয়া বুধেনে প্ৰায় বাৰমান বজাত গৰু-ছাগলীকেইটা লৰাই দি টি.ভি চোৱাত লাগিল। সুন্দৰ ৰোমাণ্টিক চিৰিয়েল। চাই থাকোতে হঠাৎ টি.ভি. অফ কৰি দিলে।

ঃ বুধেন তই যে এই চিৰিয়েলবিলাক চাইছ তাৰ পৰা কি বুজি পাইছ।

ঃ বুজি নাপালেও দেখে ভাল লাগে। কেত সুন্দৰ সুন্দৰ ছবিবিলাক দেখছে নাই।

বুধেনে কথাবিলাক লেবা লেবাকৈ কয়। তাৰ কথাত সকলোৰে মৰম লাগে। দেখিবলৈ সি বেয়া নহয়।তাৰ স্বাস্থ্য পাতিও ভাল। পাহী তাৰ কথাত মুগ্ধ হ'ল আৰু তাৰ একেবাৰে কাষত বহিলে।

ইমান ডাঙৰ ঘৰটো, ইমান নিজঞ্জাল পৰিবেশ! পাহীৰ মনটো ইচাত বিচাত লাগি গ'ল। তাই প্ৰবণতাক বাধা দিব নোৱাৰিলে আৰু এসময়ত বুধেনৰ লগত তাই সমস্ত দেহ উবুৰিয়াই দিলে। তাই পাহৰি গ'ল মনদ্বীপৰ কথা। কাম কৰা লেবাৰ ল'ৰা বুধেনৰ লগত তাইৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰ কথা আৰু সমাজৰ কথা। এই কথা জানো পাহীয়ে সহজভাৱে ল'ব পাৰিলে আৰু ৰত্ন মাষ্টৰৰ বাবে......।

বিয়লি চাৰিমান বজাত ৰত্ন মাষ্টৰ ঘৰ সোমাইছেহি। বুধেনে বাহিৰে ভিতৰে কিবা কিবি কাম কৰিছে আৰু পাহীও নিজৰ কামত প্ৰায় ব্যস্ত।

পাহী আৰু বুধেনৰ কথাবোৰ লাহে লাহে গাওঁখনত বিয়পি পৰিছিল। এদিন পাহীয়ে যেনেকৈ জোনাকী গাঁৱলৈ জোনাক কঢ়িয়াই আনিছিল, ঠিক সেইদৰে আন্ধাৰো নমাই আনিছিল। গাঁৱৰ কনিষ্ঠজনৰ পৰা বয়োবৃদ্ধজনলৈ কাণ চুই গৈছিল। কিছুমান লোকে আলোচনা কৰিছিল যে "ৰত্ন মাষ্টৰক সমাজৰ এঘৰীয়া কৰিব লাগে" কাৰণ সমাজৰ আগশাৰী ব্যক্তি হৈ সমাজক ভাল আদৰ্শৰ পথ তেওঁ দেখুৱাই দিয়ে কিন্তু নিজ ঘৰতে এনেকুৱা এটা পৰিস্থিতি সৃষ্টি হ'ল ৰত্ন মাষ্টৰে জানে নে নাজানে.....................?

জানে! ৰত্ন মাষ্টৰে সকলো জানে। সময়ৰ প্ৰত্যাহবানক কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। হয়তো ৰত্ন মাষ্টৰে মন যোৱা হ'লে বুধেনক চৰিয়াই চৰিয়াই বাহিৰ কৰি দি পুলিচৰ হাতত তেজ বমি কৰালেহেঁতেন। কিন্তু সিমান হ'বলৈ নিদিলে।

নিৰ্দিষ্ট দিনত পাহীৰ কলেজ খুলিবৰ হ'ল। পিছদিনা ৰাতিপুৱা চৰকাৰী বাছত উঠি কলেজলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল। পিছফালে দাঙি লৈ গৈছে এটা ডাঙৰ ভি.আইপি. বেগ আৰু অন্তৰত লৈ গৈছে সমস্ত ঘটনাৰ এখিনি দম।

বাছ ষ্টেশ্যনত বহু সময় অপেক্ষা কৰি আছিল মনদ্বীপ। বাছৰ পৰা পাহীক নমা দেখিয়েই তাইৰ ফালে আগবাঢ়ি আহিল। মনদ্বীপে হাতত লৈ আহিছিল পূজাৰ উপহাৰ বুলি এটি ফুলৰ থোপা।

ঃ ব'লা এতিয়া চাহাবী ৰেষ্টুৰেণ্টলৈ যাওঁ। তাতে অলপ জিৰাই ল'বা.....।

সঁচাকৈ মনদ্বীপে তাইক প্ৰাণ ভৰি ভাল পায়। তাইৰ সৈতে আপোন ঘৰখন সাজিবলৈ সি প্ৰস্তুত। কিন্তু পাহীৰ বাবে......। তাই জানো সত্যক লুকাই ৰাখিব পাৰিব। বুধেনৰ লগত প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰ কথা। এইবিলাক শুনিলে জানো মনদ্বীপে সহ্য কৰিব পাৰিব। আৰু পাহীয়েও জানো হৃদয়ত এইবিলাক ভাৰবৈ থাকিব পাৰিব।

তথাপিও কথাৰ মাজতে আওঁৰালে বুধেনৰ কথা। যৌৱনৰ কৌতুহলক বাধা দিব নোৱাৰি বুধেনৰ সঙ্গী হোৱাৰ কথা। কিন্তু শুনা মাত্ৰেই মনদ্বীপৰ চকুযোৰ সেমেকি পৰিছিল। পাহীৰ বাবে অনা উপহাৰটো হাতৰ পৰা নিজে নিজে সৰি পৰিছিল আৰু তাইৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল। পাহীৰো চকুলো বৈছিল। সুন্দৰ গাল দুখনিক তাই চকুলোৰে তিয়াই পেলাইছিল। তাই মনদ্বীপক মাত্ৰ এষাৰ কথাই কৈছিল...

ঃ মনদ্বীপ তুমি মোক ক্ষমা কৰিবা। তুমি কোৱা মই এই বান্ধোনৰ পৰা কেনেকৈ মুক্ত হ'ম, সমাজৰ আগত কেনেকৈ মুখ উলিয়াম আৰু মোৰ অন্তৰত থকা দমবোৰ কেনেকৈ পৰিষ্কাৰ হ'ব।

বিশাল আকাশত সপোনৰ তাজমহল এতিয়া চাগে ভাগি চুৰমাৰ হ'ল। পৃথিৱীখন অন্ধকাৰত ডুব যোৱা যেন লাগিল আৰু এই অন্ধকাৰৰ মাজত পাহীয়ে বিচাৰি ফুৰিছে আলোকৰ সত্তাবোৰ।

বহুদিন মনদ্বীপে তাইক মতা নাই আৰু সিদিনা পাহীৰ মাতত সি উচপ খাই গ'ল। একেটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰিছিল। মনদ্বীপে তাইৰ ফালে চাইছিল আৰু কব নোখোজা সত্বেও তাৰ মুখৰ পৰা বাগৰি আহিছিল "প্ৰায়শ্চিত্ত" শব্দটো।

পাহীৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। পাপক যে প্ৰায়শ্চিত্তে মুক্ত কৰিব পাৰে। তাই সৰগ ঢুকি পোৱা যেন পালে। পৃথিৱীত বিচাৰি ফুৰা আলোকৰ সত্তাবোৰ তাই বিচাৰি পালে আৰু সেই সময়ত সূৰ্য্যটো কলা ডাৱৰক নেওচিও ওলাই আহিছিল। তাৰ ৰশ্মিবোৰ পাহীৰ চকুত পৰিছিল আৰু তাইৰ চকুযুৰি উজ্বলি উঠিছিল।

গ্ৰন্থ আলোচনা

অনুৰাধা, ডেনিচ, ডালভিহঁতৰ কথাৰে...

স্মৃতিৰেখা চেতিয়া
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

যিকোনো হৃদয়বান পাঠকক চুই যাবলৈ ফণীন্দ্ৰ কুমাৰ দেৱচৌধুৰীৰ "অনুৰাধাৰ দেশ" এক সাৰ্থক প্ৰয়াস। বিশেষকৈ, উন্নত প্ৰযুক্তিবিদ্যা, সীমাহীন ব্যস্ততা, প্ৰৱল উচ্চাকাংক্ষা আৰু প্ৰতিদ্বন্দিতাৰ আজিৰ এই যুগত অনুৰাধা, অৰুণিমা অথবা ডালভিৰ সান্নিধ্য লাভৰ বাবে সকলোৰে হৃদয়ত এক তাগিদাৰ অনুভৱ নিশ্চিত ভাৱে কৰিব।

উপন্যাসৰ প্ৰধান চৰিত্ৰ 'অনুৰাধা', যি কায়িক সৌন্দৰ্য্যৰে নহয়, মনৰ ঐশ্বৰ্য্যৰে পাঠকৰ হৃদয় ভৰাই তুলিছে। মন্দিৰৰ দেশ উৰিষ্যাৰ গলিয়ে-গলিয়ে উদ্দেশ্যবিহীন ভাবে ঘূৰি ফুৰাৰ এক ইচ্ছা পাঠকৰ মনত নি:সন্দেহে অনুৰাধাই জগাই তোলে। উপন্যাসৰ মূল চৰিত্ৰ 'অনুৰাধা' যাৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিবলৈ গৈ দেৱচৌধুৰীয়ে লিখিছে- "কোনো কোনো মানুহৰ কথা মনলৈ আহিলেই এক নিৰ্মল আনন্দই হৃদয় স্পৰ্শ কৰে।"(পৃষ্ঠা -১৬৪) আপাত দৃষ্টিত কোনো কথাকে বিশেষ গভীৰভাৱে নোলোৱা অনুৰাধাই আমাক তেওঁৰ গভীৰ জীৱনবোধেৰে বিস্ময়াভিভূত কৰিছে। যি কোনো যুক্তি, ৰীতি-নীতি, সমাজৰ উৰ্দ্ধত হৃদয়ৰ জয়গান গাব খোজা ছোৱালীজনীয়ে অৰুণাভক কৈছে –"অৰুনাভ, পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন মানুহেই কিজানি, কোনো কোনো মুহূৰ্তত দুৰ্বল, কোনো কোনো মুহূৰ্তত দোষী। সেই দোষ আৰু দুৰ্বলতাই যাৰ হৃদয় আছে তেওঁক আমনি কৰিবই, যন্ত্ৰণা দিবই সেয়া অস্বাভাৱিক নহয়। হৃদয় আছে বাবেইতো মানুহ,মানুহ।............" '(পৃষ্ঠা -২৯৮)

উপন্যাসখনৰ জড়িয়তে বিশেষ শক্তিশালী ভাৱে নহ'লেও দেৱচৌধুৰীয়ে স্পৰ্শ কৰি গৈছে সমাজৰ এটা অতি স্পৰ্শকাতৰ বিষয়, বিবাহ। আৰ্থিক অভাৱগ্ৰস্ত অৰ্জুন মামাৰ ছোৱালী কমী আৰু নিমীয়ে সামাজিকভাৱে বিবাহপাশত আবদ্ধ হোৱাৰ সপোনৰ সমাধি দিব লগা হৈছে। আজিৰ সমাজত বিবাহ আৰু এহাল পুৰুষ-নাৰীৰ মাজৰ পবিত্ৰ আত্মিক বন্ধন হৈ থকা নাই, তাৰ পৰিৱৰ্তে বিবাহ পৰ্য্যবসিত হৈছে এক প্ৰকাৰৰ অঘোষিত অৰ্থনৈতিক দৰ-দামলৈ। আৰু এই সত্যৰ বিৰুদ্ধে উপন্যাসৰ মূল পুৰুষ চৰিত্ৰ অৰুণাভে অনুভৱ কৰিছে–"কেতিয়াবা যদি কাৰোবাক আপোন কৰি ল'বলগীয়া হয় তেনেহ'লে আপোন কৰি ল'ব আন্তৰিকতাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে;অৰ্থৰ ঢাক-ঢোলেৰে নহয়। হৃদয়ৰ মিলনত অৰ্থৰ বিনিময় আত্মিক পাপ."(পৃষ্ঠা -৬০)

উপন্যাসখনৰ তুলনামূলকভাৱে কম গুৰুত্বপূৰ্ণ এটা চৰিত্ৰ বঞ্জিতদাৰ মুখেৰে দেৱচৌধুৰীয়ে ব্যক্ত কৰিছে আজিৰ প্ৰত্যেকজন সংবেদনশীল পাঠকে গভীৰভাৱে অনুভৱ কৰা সেই কথা- " বিজ্ঞানে আনি দিয়া আধুনিকতা, অৰ্থৰ চিন্তা আৰু জাগতিক লালসাৰ মাজত হেৰাই গৈছে ধীৰে ধীৰে মানুহৰ আদিম সৰল মন.....।'"(পৃষ্ঠা-৮৯) ওচৰ-চুবুৰীয়াজনৰ সুখত সুখী অথবা সমভাগী হোৱাৰ আন্তৰিক প্ৰৱণতা মানুহে বোধকৰো কেতিয়াবাই হেৰুৱাই পেলাইছে।

পাঠকৰ জীৱনৰ কিছুমান চূড়ান্ত সত্যৰ বিষয়ে দেৱচৌধুৰীয়ে উপন্যাসখনত সাৱলীলভাৱে অৱগত কৰিছে। এই সম্পৰ্কত আমি দেৱচৌধুৰীৰ

"অনুৰাধাৰ দেশ"ৰ ১২৯ পৃষ্ঠালৈ ঘূৰি যাব পাৰোঁ –"মানুহে জীৱনত তেতিয়াই ভুল কৰে , যেতিয়া পাহৰি যায় কিমান খিনি আগুৱাই গ'লে আৰু ওভতাৰ পথ নাথাকে।"(পৃষ্ঠা-১২৯)

উপন্যাসখনৰ আন দুটা শক্তিশালী চৰিত্ৰ 'ডেনিছ' আৰু 'ডালভি'। ডেনিছ, মানসিকভাৱে প্ৰচণ্ড শক্তিশালী আৰু স্পষ্টবাদী, এই মানুহজনে বিশ্বাস কৰে –"এই পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন মানুহ অকল নিজৰ বিবেকৰ ওচৰতহে দায়বদ্ধ; আৰু অইন কাৰো ওচৰত নহয়।" (পৃষ্ঠা-২৭০) নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস থকা প্ৰতিজন বিবেকবান মানুহৰে অন্তৰৰ কথা জানো এইয়াই নহয়?

উপন্যাসখনৰ মূল চৰিত্ৰ অৰুণাভ যি সময়ে সময়ে অৰুণিমা বাইদেউ, ৰূপালী আৰু অনুৰাধাৰ লগত বেলেগ বেলেগ ধৰণে জড়িত হৈ পৰিছে। নিজ আদৰ্শৰ বাবে ৰূপালীৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি অহা অৰুণাভে অৰুণিমা বাইদেউৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ অনুভৱক লৈও দোমোজাত আছে। অনুৰাধা- পৃথিৱীৰ সৰলতা কঢ়িয়াইলৈ ফুৰা ছোৱালীজনীয়ে অৰুণাভক তাইৰ অমল প্ৰেমেৰে সকলো দ্বিধা-দ্বন্দ্বৰ পৰা মুক্ত কৰি দিছে।

অৰুণাভে মাজে মাজে পাঠকক ভবাই তুলিছে সুখী হ'বৰ বাবে আচলতে মানুহক কিহৰ প্ৰয়োজন! সময়ৰ লগে লগে জটিল হৈ পৰা মানবীয় সম্পৰ্কৰ খাতিৰত কিমানজনে ছাগে অৰুণাভৰ দৰে অনুভৱ কৰিছে, নিজকে প্ৰশ্ন কৰিছে- "সামাজিক অধিকাৰ অবিহনে অনুভূতিৰ গভীৰতাৰ প্ৰকাশ বাৰু পাপ নেকি?"

মুঠতে আমি ক'ব পাৰোঁ আজিৰ পৃথিৱীত অনাহক ব্যস্ততাৰ পাছত দৌৰি হৃদয়ৰ তাগিদাক আওকান কৰি অহা প্ৰতিজন পাঠকৰ অভ্যন্তৰ 'অনুৰাধাৰ দেশ' এ নি:সন্দেহে আলোড়িত কৰিব। অনুৰাধা, অৰুণাভ, ডেনিছ, অৰুণিমা বাইদেউ সকলোৰে তেওঁলোকৰ সান্নিধ্যৰ বাবে পাঠকৰ অন্তৰত অকণমান হ'লেও আগ্ৰহ জগাই তুলিবলৈ সক্ষম।

আচৰিত কিন্তু সঁচা

১. সৌৰজগতৰ ওচৰৰ ছিৰিয়াছ-বি নামৰ নক্ষত্ৰটো (ইয়াক বগা বামন শ্ৰেণীৰ নক্ষত্ৰ বুলি কোৱা হয়) পৃথিৱীতকৈ আকাৰত সৰু, কিন্তু ইয়াৰ পদাৰ্থৰ গাঢ়তা ইমান বেছি যে ইয়াৰ ওজন সূৰ্য্যৰ ওজনৰ প্ৰায় সমান। এই নক্ষত্ৰৰ এমুঠি পদাৰ্থৰ ওজন প্ৰায় পাঁচ লাখ কিগ্ৰা।

২. এটা মৌ-মাখিয়ে আধা কিগ্ৰা. মৌ-ৰস গোটাবলৈ প্ৰায় দুই নিযুত পাহ ফুলৰ পৰা মৌ আনিব লাগে। একোটা কৰ্মী মৌ-মাখিয়ে তাৰ জীৱন কালত মৌ সংগ্ৰহ কৰিবৰ কাৰণেই তিনি লাখ মাইল মান ভ্ৰমণ কৰিব লগা হয়।

৩. পৃথিৱীৰ পৰা চন্দ্ৰৰ দূৰত্ব যদি ৮৩,৩৩৩ কিমি. কম হ'লহঁতেন, তেন্তে চন্দ্ৰই এনেকুৱা প্ৰলয়ংকাৰী জোৱাৰৰ সৃষ্টি কৰিলেহেঁতেন যে এভাৰেষ্ট শৃংগও পানীত বুৰ গ'লহঁতেন।

৪. বৰফ বা আইচক্ৰীম খালে যদি গৰম লাগে আৰু গৰম গাখীৰ বা চাহ খালে যদি ঠাণ্ডা লাগে, তেন্তে ই আচৰিত নহয়নে? কিন্তু চিণ্ডৰেটৰা নামৰ এবিধ ৰোগ হ'লে মানুহৰ এনে অনুভূতিয়েই হয়।

৫. জন্মৰ সময়ত মানৱ শিশুৰ দেহত ৩৫০ ডাল ভিন্ন ভিন্ন হাড় থাকে। কিন্তু প্ৰাপ্ত বয়স্ক মানুহ এজনৰ দেহত মাথোন ২০৬ ডাল হাড় থাকে। সদ্যজাত মানৱ-শিশুৰ বাকীবোৰ হাড় নোহোৱা হয়নে? নহয়। লগ লাগি যোৱাৰ ফলতহে সংখ্যা কমি যায়।

মঃ গুলজাৰ হুছেইন
উ.মা.২য় বৰ্ষ

Importance of Mother Tongue as Medium of Instruction

Annesha Koinyaki Konwar
H.S. II year, Science Stream

INTRODUCTION:- It is a common belief among the citizens of a particular country or state that education is best imparted through mother tongue as medium. This is agreeable but such a mother tongue must be a well-developed language with a vast and enriched literature on varied subjects to prove fit to spread knowledge. I believe, our mother tongue, Assamese is a well developed language with the perfect literature and hence can be considered as a proper medium of instruction at schools. Yet for long at the beginning of British rule, Bengali was the medium.

NEGLIGENCE OF MOTHER TONGUE :- We are grateful for the evergreen efforts of the American Baptist missionaries and our able Assamese Patriots like Anandaram Dhekiyal Phukon, that Assamese became the medium in maximum of the schools. Even after Independence many leaders are taking initiative to replace English by a single Indian language which may be popularized as the general medium of higher education and the language of inter-state and inter-social intercourse. It was held that through mother tongue students would learn their general subject more easily and more thoroughly. In Assamese also, some prominent leaders made this effort. But no profit was seen. One main reason of this is the lack of suitable literature and books on different subjects.

The introduction of the Assamese as the medium of instruction at collegiate level is a historical blunder. Most students of the English medium school are growing up without even the rudimentary knowledge of their mother tongues. On the other hand, in the vernacular medium the standard of English teaching has been much lowered. As a result both English and mother tongue have suffered.

CONCLUSION :- There is no denying that Assamese language and literature flourish better when medium of instruction is vernacular in schools and English in colleges. It must also be admitted that though a well-developed language Assamese like other vernaculars of India is yet to be a fit vehicle of higher learning with no worth while literature on varied subjects. English is still the only medium of university and higher technical education and will continue to be so for a long time. The latest development of Information technology has increased the importance of English Education tremendously. While English will continue to occupy a dominant place in our education system we must see that the study of our mother tongue does not suffer. It is time that the educational authorities of the state devise methods, to teach mother tongues in the English medium schools and to improve the standard of English in school or the growth and development of our mother tongue would be severely affected or soon this beautiful language would lose its origin.

নাহঁাহিব

শিক্ষক : বাৰু কোৱাচোন, এখন ৰেল ঘণ্টাত চল্লিশ কিমি. ৰ গতিত গৈ আছে। তেনেহ'লে মোৰ বয়স কিমান হ'ব।

ছাত্ৰ : ছাৰ আপোনাৰ বয়স পঞ্চাশ বছৰ হ'ব।

শিক্ষক : আচৰিত, তুমি কেনেকৈ জানিলা?

ছাত্ৰ : ছাৰ, মোৰ দাদা আধা পাগল, তেওঁৰ বয়স পঁচিশ বছৰ। সেয়ে ছাৰ, আপোনাৰ বয়স হিচাপ কৰিলে পঞ্চাশ বছৰ হ'ব। কাৰণ আপুনি সম্পূৰ্ণ পাগল।

বিজিৎ গগৈ
উ:মা: ২য় বৰ্ষ (কলা)

ঘৰ চাফাইৰ কাম চলি আছিল

পত্নী : সেইটো পেলাই নিদিব, কামত আহিব কেতিয়াবা।

পতি : এইটো নেপেলাব, সেইটো নেপেলাব তোমাৰতো জাবৰ সাৱটি থকা মেনিয়া আছে।

পত্নী : ন'হলে আৰু ইমান দিনে আপোনাৰ লগত থাকোঁনে?

মিছ জেচমিন বেগম।
উ:মা: ২য় বৰ্ষ(কলা)

Pollution

Neelam Agarwalla
H.S. 2nd year
Science Stream

Today in every developed and developing countries, the main problem is pollution. It is not only a problem of Assam or India but the whole world. Men are deprived of their right to breath pure air, to drink clean water and to live in natural soil Each and every essential things of man are polluted. In one word, pollution mean destruction of life.

During the last three decades the world has been facing serious environment problems due to an abnormal increase in population, poverty, expansion of industries, urbanization, intensive agriculture,unplanned use of mega technology etc. Today there are different types of pollution (may be caused by one cause) but their effect is negligible. The release of chemicals such as sulphur oxides, nitrogen oxides, hydrocarbons, carbon monoxides etc from industries automobiles etc causes air pollution and makes air impure to breath. This oxide in air combines with water during rain and forms acid. These acidic rains when falls on the plants monuments, animals, harm them to a great extent. The acid rain when flows to the river, pond, sea etc through soil harm the aquatic plants and animals as well as decrease the fertility of the soil.

Air is also polluted by the increased use of paints, sprays, polish, pesticide, insecticides etc. The radionuclide released from nuclear weapons, research institutes etc. The radioactive elements released into atmosphere either settle down over soil so air, water and soil – all are polluted water or remain suspended in air pollution, ozone layer is also depleted. The Chloro fluoro Carlson released from hair sprays, deodorants, shaving creams and many other cosmetic materials.

The Green House affect and Global warming are also caused by air pollution. The green house allows visible sunlight to enter but prevents infrared rays to go out due to presence of carbon dioxide and some other gases. As a result of which the temper of the earth increases which is called global warming. Due to global warming the ice caps at Himalayas, glaciers, snow at a pole el are melting and the

level of the water bodies are increasing because of which many low lying places will be submerged.

Water, the other essential element of life is also polluted continuously. Nowadays all poisonous waste products from industries, factories, domestic sewage are all dumped in river, seas etc. It is because of this the rivers like Ganga, Yamuna, Damodor, Brahmaputra are continuously getting polluted. The insecticide, pesticides, fertilizers which are discharged from plants to ponds during rain, stimulate the growth of algae. Aquatic life becomes impossible there. This process is called Eutrophication. Similarly by nuclear test, power plants, off shore drilling by oil companies etc. create water pollution.

Soil pollution is one of the major problems which are caused from domestic, public, industrial, agricultural, radioactive activities. These wastes include un-biodegradable plastics, clothes, which are dumped in open places creating serious public health.

Noise pollution is also one of the causes of major problem of a man. It refers to undesirable high-intensity unpleasant sound. With raped industrialization and increase of use of machines etc. leads to noise pollution in the cities.

Pollution causes many diseases to living organisms. It is deeply rooted in any step of progress of a country. Diseases like cancer, respiratory problems, abnormal births, skin diseases, typhoid, jaundice, yellow fever, dengue etc. It becomes impossible for us as well as for animals to live in such polluted environment.

But it doesn't mean that we should return back to primitive tears. To over come this problem, the main step to be taken is public awareness towards pollution, if they are awase of it, then they would flow all the steps taken by government to control pollution they will try to take part in controlling Pollution. We can also take part on our way. "Everything begins at home." If we try to keep our house and near by area free of pollution then we are doing a lot. If we collect all the household waste and dumped it in the government provided dustbins instead to discharging it in river open place. We should use re-usable and biodegradable things. Use of plastics bags, insecticides, pesticides must be banned use of proper sewage system, drainage system, planting of more and more trees, keeping our nearby places can contribute a lot to controll the pollution. If we take the first and foremost step to control the pollution, then the day is not far away when pollution will be under control.

Black Holes

Asha Devi
H. S. 2nd year (Science stream)

The secrets locked behind the starlit night has always intrigued the human race. Man could not resist himself from exploring the 'mysterious' land which has appealed him for so long. With the progress in technology, the advancement in astronomy (Gr. Astron –star nomos-law) is taking place rapidly and is able to throw an in manse flood of light on human mind. Perhaps Einstein was contemplating the heavens when he wrote, " the most beautiful things we can experience is the mysterious"

The structure of universe resemble a great sponge, where long filamentary clusters of galaxies are the fabric in the sponge and mysterious as well as curious dark voids are the "holes" The term "Black Hole" was first coined by American Physicist John Wheeler in 1969. As far back in 1783, English astronomer John Michell Suggested that if a star were massive enough it would have such a strong gravitational field that any light leaving the star would immediately dragged back to the star's surface. Michell's theories were largely ignored until 1939, when physicists Robert oppenheimer and Hartland S. Snyder demonstrated that (based upon Albert Einstein's general theory of relativity) when massive star dies it collapses to form a 'black hole'.

The dense surface of black holes has a surface gravity strong enough to suck any nearby light and matter into its hole which can never escape . The surface of a black hole containing the mass of the sun would be only 2 miles across. As the black hole forcefully sucks material away from nearby stars, this material is heated to millions of degrees, emitting more and more energetic radiation as the gas spirals into oblivion. English physicist Stephen Hawking has suggested that radiation not only might exist in the vicinity of a black hole, but that it actually might be leaking from a black hole itself. Hawking says that black holes emit radiation in the form of subatomic particles that do not obey the traditional laws of physics. Those "virtual" particles can be created in pairs in empty space,

only to instantly collide and annihilate each other. If such a pair was to come into being in the vicinity of a black hole, one particle would be sucked into the black hole, while the other would escape into space. As a black hole loses energy it would also lose a proportionate amount of mass. Hawking's theory suggests that there might come a time when a black hole will lose so much mass that it would cease to occur and the remaining mass would likely to explode outward, with a force equivalent to millions of hydrogen bombs releasing energy in the form of gamma rays which is about 100 million volts of electricity.

What happen when an astronaut approach a black hole? The answer would be that it would be a one-way trip for him. If the astronaut is falling feet first toward the hole, the gravitational force pulling on his legs would be considerably stronger than the gravitational force pulling on his head. The difference between the two forces would tear the astronaut to pieces. Thus, as proposed, by the astrophysicists it is a region of space where gravity is so strong that the black holes act like stellar vacuum cleaners which engulfs everything like a devil.

Quotes

A wise man makes more opportunity than he finds.

Francis Bacon.

Collected by – Pinki Matiya

মহামৃত বাণী

১. এজন অবিশ্বাসী বন্ধুতকৈ এজন বিশ্বাসী শত্ৰু বহুত ভাল- (নেপোলিয়ন)

২. মিছা কথা কোৱা নিজক বচাবলৈ নহয় কিন্তু আন দহজনক বচাবলৈ - (এৰিষ্ট'টল)

উপমা দেৱী
উ:মা: ২য় বৰ্ষ(কলা)

৩. মানৱ সেৱাৰ মাজেদিয়েই মই ঈশ্বৰক পাবলৈ যত্ন কৰিছো, কাৰণ মই জানো যে ঈশ্বৰ স্বৰ্গতো নাই পাতালতো নাই, আছে মাথো প্ৰত্যেকৰ অন্তৰত। - (মহাত্মা গান্ধী)

চাহিদা বেগম
উ:মা: ২য় বৰ্ষ(কলা)

৪. "ব্যৱহাৰ নকৰিলে লোহাত মামৰে ধৰাৰ দৰে নিষ্কৰ্মা মানুহৰ শৰীৰ আৰু মনক অনেক ৰোগে আক্ৰমণ কৰে।" - (লিঅ'নাৰ্ডো ডা ভিঞ্চি)

বাণী নায়ক

৫. তুমি নিজে যেনেকৈ আনৰ পৰা ভাল ব্যৱহাৰ আশা কৰা, লোককো তেনে ব্যৱহাৰ কৰিবা। -(কনফুচিয়াছ)

ৰুকচানা বেগম
উ:মা: ২য় বৰ্ষ(কলা)

৬. পাৰিম বুলি যিজনে বিশ্বাস কৰে, তেওঁৱেই জয় লাভ কৰিব পাৰে।- (ভাৰ্জিল)

বিজয়া তাঁতী
উ.মা.২য় বৰ্ষ (কলা)

Energy Crisis

Airin Buragohain
H.S. 2nd year(Science Stream)

From time immemorial mankind has been trying to fly high in the sky. Man's curious mind prompted him to probe further into the mystery of nature. Gradually man came to know that, Nature had hidden underground the most precious of her products. When man was groping in ignorance for means with which to raise himself from the level of beasts, he stumbled now here, now there upon these hidden treasures. The treasures he discovered are coal, petroleum etc.

During the last two decades the consumption of petroleum and its products has increased many folds and the stock of petroleum may last for another thirty years at the present rate of consumption. In fact, the world has become panicky over the energy crisis. There is perhaps no other subject with the possible exception of politics, about which there is so much discussion and concern through out the world as energy crisis. The oil producing countries have held the whole world to ransom and have increased the price of oil many folds recently, hitting specially the developing and underdeveloped countries below their belts. As a result rationing has been introduced in many countries. People are traveling less by car, week end trips have become a real luxury. All these have hit automobile and ancillary units all over the world.

The crisis of conventional energy source is standing on the way of socio-economic growth of the developing and underdeveloped countries of petroleum products, diesel and kerosene are much more extensively used in India, to run pump sets and tractors in the agricultural field and domestic usages . Steep rise in prices of these essential commodities lead to sharp rise in price of agricultural products.

Scientists and Technologists are trying to translate laboratory scale ideas into practically and economically viable hard ware. At the present rate of consumption, the source of all conventional energy will be almost nil by 2020 A.D. But the world does not come to an end by that time, and the trust towards energy self-sufficiency

should have to be pressed with increased vigour. The scientist and technologists are advising both short and long term measures. In the rural areas people are being advised to use more firewood, agricultural wastes and cow dung. Hydro electric power stations, though they produce only 12% of the total power in India, should be considered further. Nuclear power stations are a must. In coastal areas windmills may replace conventional, electrically operated machines.

Geological explorations are to be intensified for locating deposits of natural gas. Scientists are already working to preserve solar energy. Alcohol is being widely tipped as alternative to petroleum. In case of diesel oil, substantial savings could be made in road transport s. Besides, conservations, all efforts must be made towards increasing indigenous production of crude.

In conclusion it appears that the energy crisis, while acute, is by no means insolvable. It is still possible to achieve our targets of socio-economic growth. The challenge of the crisis casts shadow on every section of mankind and only "SCIENCE" can face it.

" Rise: for the day is passing,
And you lie dreaming on;
Your brothers are cases
in armour,
And forth to the fight are gone;
A place in the ranks
awaits you;
Each man has some part
to play
The past and future are
nothing;
In the face of stern today."

বৰেণ্য ব্যক্তি, বৰেণ্য ব্যক্তিত্ব

জৰ্জ বাৰ্ণাৰ্ড শ্ব' আছিল আয়াৰলেণ্ডৰ এজন প্ৰসিদ্ধ নাট্যকাৰ। তেওঁ ফুল বৰ ভাল পাইছিল আৰু নিজ হাতে ফুলনিৰ যত্ন লৈছিল। সেইদৰেই অকণিহঁতো আছিল তেওঁৰ প্ৰিয়। এদিন তেওঁৰ বন্ধু এজনে তেওঁক সুধিলে যে ফুল ইমান ভাল পোৱা সত্বেও তেওঁ ফুল চিঙি আনি ফুলদানীত সজাই নথয় কিয়? তেতিয়া শ্ব'ই উত্তৰ দিলে, "মই ফুলৰ দৰে শিশুকো ভাল পাওঁ। কিন্তু তাৰ বাবে জানো মই শিশুৰ মূৰ কাটি আনি সজাই থ'ব লাগিব?" শ্বৰ উত্তৰ শুনি প্ৰশ্নকৰ্তা বিমুগ্ধ হ'ল।

সুনিতা তাঁতী
উ.মা. ২য় বৰ্ষ, কলা শাখা

Beaware Catlovers!

Swapnali Hazarika
H.S. 2nd year(Science stream)

Cats were worshipped in ancient Egypt and reared by royal families (of the pharaohs). Killing a cat was a serious offence punishable by death. Such was the relationship between cats and humans and still there are many people who love cats and were unaware of the feline dangers.

The human population can be divided into two categories, cat lovers and others. Some people consider cats as the safe pets because they have the nation that only dog can transmit the dreaded fatal disease rabies. But they are unaware of the fact that cats and dogs belong to the same mammalian species but come from different branches of same family tree. Thus cats can acquire rabies when they come in contact with other infected cats or dogs. But these rabies virus after entering their bodies remain unsymptomatic. Unlike dogs, cats with rabies rarely become furious biters. Instead they tend to develop the passive form of the disease.

The cats are even infected by an organism called Toxoplasma gondii . From the infected cat the infection is transmitted to human coming in contact with it. Toxoplasma infection is more dangerous if it is acquired during pregnancy as the infection can be transmitted via the placenta to the fetus. It can affect the baby's brain and result in a small head, developmental retardation blindness and deafness. Moreover people infected may die young.

Again almost 75 percent of cats carry past ever Ella bacteria in their mouths and can transfer the infection on biting. Hence wounds inflicted by cats need to be cleaned thoroughly with hydrogen peroxide solution. Then an antibiotic ointment should be applied.

H.Pylori, a bacterium implicated in stomach ulcers and cancer is found in cat and can be spread from them to humans.

Mycobacteria (belonging to TB group) species can cause diseases in cats. These can then be transmitted to humans too. This is likely to occur in immuno deficient (HIV) individuals and young children.

Thus diseases caused by cats are greater threats to children, pregnant women and immuno compromised adults (HIV or cancer patients). But many people are still unaware of dreadful consequences that arise for spreading of the set of infectious diseases by cats. So as for as possible avoid contact with the cats. Cat should not be allowed in areas where food is prepared. The house having cat as pet should be swabbed with a disinfectant solution daily. Hands should be washed after contact with cats and lastly the pet cat should be immunised against rabies.

***